AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2009. szeptember 23. *

A T-183/07. sz. ügyben,

a **Lengyel Köztársaság** (képviseli kezdetben: E. Ośniecka-Tamecka, később: T. Nowakowski, később: T. Kozek, később: M. Dowgielewicz és végül: M. Dowgielewicz, M. Jarosz és M. Nowacki, meghatalmazotti minőségben)

felperesnek,

támogatják:

a **Magyar Köztársaság** (képviseli: Fazekas J., Somssich R. és Fehér M., meghatalmazotti minőségben),

a **Litván Köztársaság** (képviseli: D. Kriaučiūnas, meghatalmazotti minőségben)

* Az eljárás nyelve: lengyel.

és

a **Szlovák Köztársaság** (képviseli kezdetben: J. Čorba, később: B. Ricziová, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozók,

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: U. Wölker és K. Herrmann, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (képviseli kezdetben: Z. Bryanston-Cross és C. Gibbs, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: H. Mercer barrister, később: I. Rao és S. Ossowski, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: J. Maurici barrister)

beavatkozó,

a Lengyelország által az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (HL L 275., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 631. o.) megfelelően bejelentett, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek 2008–2012 közötti időszakot érintő nemzeti kiosztási tervére vonatkozó, 2007. március 26-i C (2007) 1295 végleges bizottsági határozat teljes vagy részleges megsemmisítése iránti kereset tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (második tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök, K. Jürimäe (előadó) és S. Soldevila Fragoso bírák,

hivatalvezető: K. Pocheć tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2009. február 10-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

I – *Az Egyesült Nemzetek éghajlatváltozási keretegyezményére és a Kiotói Jegyzőkönyvre vonatkozó nemzetközi és közösségi szabályozás*

1 Az Egyesült Nemzetek New-Yorkban 1992. május 9-én elfogadott éghajlatváltozási keretegyezményének (a továbbiakban: UNFCCC) – amelyet az Európai Közösség nevében a Tanács az UNFCCC megkötéséről szóló, 1993. december 15-i 94/69/EK tanácsi határozattal (HL L 33., 11. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 19. kötet, 167. o.) hagyott jóvá – végső célja, hogy olyan szinten stabilizálják az üvegházhatást okozó gázok koncentrációját a légkörben, amely meggátolja az éghajlati rendszerre gyakorolt káros, emberi eredetű hatást. Az UNFCCC I. melléklete tartalmazza a részes államok listáját, amelyen szerepel a Lengyel Köztársaság is, amely másrészt e mellékletben az országok azon csoportjába került besorolásra, amelyek a piacgazdaságra való áttérés folyamatában vannak. Az UNFCCC 1994. március 21-én lépett hatályba a Közösségben. Az UNFCCC-t a Lengyel Köztársaság 1994. július 28-án ratifikálta, és 1994. október 26-án lépett hatályba e tagállam tekintetében.

2 A UNFCCC végső céljának elérése érdekében 1997. december 11-én elfogadták az UNFCCC Kiotói Jegyzőkönyvét (1/CP.3 határozat „[az UNFCCC] Kiotói Jegyzőkönyvének elfogadása"). A Kiotói Jegyzőkönyv A. mellékletében szerepel az üvegházhatást okozó gázok és a Kiotói Jegyzőkönyv hatálya alá tartozó ágazatok, illetve forráskategóriák listája. A Kiotói Jegyzőkönyv B. mellékletében szerepel a Kiotói Jegyzőkönyv részes feleinek mennyiségileg meghatározott kibocsátáskorlátozási vagy -csökkentési kötelezettségvállalásainak listája.

3 2002. április 25-én az Európai Unió Tanácsa elfogadta az [UNFCCC] Kiotói Jegyzőkönyvének az Európai Közösség nevében történő jóváhagyásáról, valamint az abból származó kötelezettségek közös teljesítéséről szóló 2002/358/EK tanácsi határozatot (HL L 130., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 42. kötet, 24. o.). A Kiotói Jegyzőkönyvnek, valamint annak A. és B. mellékletének szövegét is tartalmazza a 2002/358 határozat I. melléklete. A Kiotói Jegyzőkönyv 4. cikkével összhangban az Európai Közösség és annak tagállamai részére meghatározott kibocsátási szintek megállapítására szolgáló, mennyiségileg meghatározott kibocsátáskorlátozási vagy -csökkentési kötelezettségvállalások táblázata a 2002/358 határozat II. mellékletében szerepel.

4 A Lengyel Köztársaság a Kiotói Jegyzőkönyvet 2002. december 13-án ratifikálta. A Kiotói Jegyzőkönyv a Közösségben és a Lengyel Köztársaságban is 2005. február 16-án lépett hatályba.

II – *Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerére vonatkozó szabályozás*

5 A 2004. október 27-i 2004/101/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 338., 18. o.) módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 275., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 631. o.; a továbbiakban: irányelv) 1. cikke kimondja:

„Ez az irányelv az üvegházhatású gázok kibocsátásának költséghatékony és gazdaságilag eredményes csökkentésének ösztönzése érdekében létrehozza a Közösségben az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei kereskedelmének rendszerét […].”

6 Az irányelv 9. cikkének szövege a következő:

„(1) A 11. cikk (1) és (2) bekezdésében említett minden egyes időszak vonatkozásában, minden tagállam kidolgozza saját nemzeti tervét, hogy összesen hány egységet kíván az adott időszakra kiosztani és azokat miként kívánja kiosztani. A tervet tényszerű és átlátható követelményrendszerre kell alapozni, ideértve a III. mellékletben felsoroltakat, illetve a közvélemény észrevételeinek megfelelő figyelembevételét. A Bizottság, a Szerződés sérelme nélkül legkésőbb 2003. december 31-ig kidolgozza a III. mellékletben felsorolt követelmények végrehajtásához szükséges iránymutatást.

A 11. cikk (1) bekezdésében említett időszakra vonatkozó tervet legkésőbb 2004. március 31-ig kell közzétenni, valamint a Bizottságot és a többi tagállamot arról értesíteni. Az azt követő időszakokra vonatkozó terveket legalább 18 hónappal a tárgyidőszakot megelőzően kell közzétenni, valamint a Bizottságot és a többi tagállamot azokról értesíteni.

(2) A nemzeti kiosztási terveket [az irányelv] 23. cikk[ének] (1) bekezdésében említett bizottság vizsgálja meg.

(3) A Bizottság a tagállam nemzeti kiosztási tervéről szóló (1) bekezdés szerinti értesítés megküldésétől számított három hónapon belül elutasíthatja az adott tervet vagy annak egy részét, amennyiben az nem áll összhangban a III. mellékletben felsorolt követelményekkel vagy a 10. cikk tartalmával. A tagállam csak akkor hozhatja meg a 11. cikk (1) vagy (2) bekezdésében meghatározott határozatokat, ha a Bizottság elfogadta a javasolt módosításokat. A Bizottság az elutasító határozatát megindokolja.”

7 Az irányelv 11. cikkének (2) bekezdése szerint:

„A 2008. január 1-jével kezdődő ötéves időszakra, valamint az azt követő ötéves időszakokra vonatkozóan minden tagállam eldönti, hogy az adott időszakra hány egységet fog kiosztani összesen, valamint megkezdi az egységek egyes létesítmények üzemeltetői számára történő kiosztásra irányuló eljárást. Ezt a döntést a tagállam saját, a 9. cikknek megfelelően elkészített és a 10. cikkel összhangban álló nemzeti kiosztási terve alapján, a közvélemény észrevételeinek megfelelő súlyú figyelembevételével kell meghozni, legalább 12 hónappal a tárgyidőszak kezdete előtt."

8 Az irányelv III. melléklete tizenkét, a nemzeti kiosztási tervekre alkalmazandó követelményt határoz meg. Az 1–3., 5. és 6., 10., illetve 12. követelménye a következőket írja elő:

„(1) Az adott időszakra kiosztandó kibocsátási egységek összegének összhangban kell állnia az adott tagállamnak a 2002/358/EK határozat és a Kiotói Jegyzőkönyv szerinti kibocsátás-csökkentési kötelezettségével, figyelembe véve egyfelől azt, hogy az ezen irányelv hatályán kívül eső forrásokból származó kibocsátásokhoz képest a fenti kibocsátási egységek a teljes kibocsátás mekkora hányadát képviselik, másfelől pedig a nemzeti energiapolitikát, továbbá összhangban kell állnia a nemzeti éghajlat-változási programmal. A kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyisége nem lehet több, mint amennyi az e mellékletben meghatározott követelmények szigorú alkalmazásához valószínűleg szükséges. 2008. előtt e mennyiséget össze kell hangolni az egyes tagállamoknak a 2002/358/EK határozat és a Kiotói Jegyzőkönyv szerinti céljai elérése vagy túlteljesítése érdekében követendő kibocsátáscsökkentési ütemmel.

(2) A kiosztandó kibocsátási egységek teljes mennyiségét össze kell hangolni a Közösségnek a 93/389/EGK határozat értelmében vállalt kötelezettségei teljesítéséhez a tagállamok által vállalt hozzájárulások valós és tervezett előrehaladásának értékelésével.

(3) A kiosztandó kibocsátási egységek mértékének összhangban kell állnia az e rendszer hatálya alá eső tevékenységek kibocsátás-csökkentési potenciáljával, beleértve a technológiai potenciált is. A tagállamok kibocsátási egységeik kiosztását alapozhatják az egyes tevékenységek termékenkénti átlagos üvegházhatású gáz kibocsátására és az egyes tevékenységekben elérhető eredményekre.

[…]

(5) A Szerződés követelményei és különösen annak 87. és 88. cikke értelmében a terv nem tehet különbséget a vállalkozások és ágazatok között oly módon, hogy bizonyos vállalkozásokat vagy tevékenységeket indokolatlan előnyben részesít.

(6) A tervnek azt is tartalmaznia kell, hogy az új belépők az adott tagállamon belül miként kezdhetik majd meg részvételüket a Közösségi rendszerben.

[…]

(10) A tervnek az ezen irányelv hatálya alá tartozó létesítmények jegyzékét és az egyes létesítmények számára kiosztani kívánt kibocsátási egységek mennyiségét is tartalmaznia kell.

[…]

(12) A terv [az igazolt kibocsátáscsökkentés] és [a kibocsátáscsökkentési egység] az üzemeltetők által a közösségi rendszerben felhasználható maximális mértékét az egyes létesítményeknek kiosztott egységek százalékban határozza meg. A százalékos mértéknek összhangban kell lennie a Kiotói Jegyzőkönyvben és az UNFCCC vagy a Kiotói Jegyzőkönyv alapján elfogadott határozatokban megállapított kiegészítő kötelességekkel."

A jogvita előzményei

9 2006. június 30-i levelében a Lengyel Köztársaság az irányelv 9. cikke (1) bekezdésének megfelelően benyújtotta az Európai Közösségek Bizottságához a 2008–2012 közötti időszakra vonatkozó nemzeti kiosztási tervét (a továbbiakban: NKT). Az NKT szerint a Lengyel Köztársaság az irányelv hatálya alá tartozó nemzeti iparának átlagosan évi 284,648332 millió szén-dioxid tonna-egyenértéket (a továbbiakban: Mt CO_2-egyenérték) szándékozott kiosztani.

10 Az NKT-hoz csatoltak egy Bizottságnak címzett, 2006. június 29-i keltezésű levelet a lengyel környezetvédelmi minisztertől, amelyben jelezték, hogy „a korábbi adatokat tartalmazó táblázatot, valamint a fent hivatkozott iránymutatások 10. melléklete szerinti kibocsátási előrejelzéseket az ezekhez szükséges naprakésszé tett adatok kézhezvételét követően továbbítjuk a Bizottságnak", és „[a] létesítmények üzemeltetőit név szerint tartalmazó lista végleges változatát, és a részükre kiosztott kibocsátási egységek számát a miniszterek tanácsában történő elfogadásukat követően megküldjük a Bizottságnak".

11 A Lengyel Köztársaságnak címzett 2006. augusztus 30-i levelében a Bizottság kifejtette, hogy az NKT első vizsgálata alapján megállapítható, hogy az nem teljes, és ilyen formájában nem felel meg az irányelv III. mellékletében szereplő (2) és (5) sz. követelménynek. Felszólította tehát a Lengyel Köztársaságot, hogy 10 munkanapon belül válaszoljon több kérdésre és kiegészítő tájékoztatás iránti kérelemre. A Bizottság hozzátette, hogy a valamennyi információ kézhezvételét követő három hónapon belül tud állást foglalni az NKT-ról.

12 2006. október 30-i levelében a lengyel környezetvédelmi minisztérium helyettes államtitkára arra kérte a Bizottságot, hogy a 2006. augusztus 30-i levelére való válaszadás határidejét hosszabbítsa meg 2006 novembere harmadik hetének végéig, és többek között arra hivatkozott, hogy e meghosszabbított határidő lehetővé tenné számára, hogy pontos információkat adjon meg, és alapvető szempontokkal kapcsolatos magyarázatokkal szolgáljon, amelynek következtében a Bizottság a benyújtott iratokra vonatkozóan helyes és valóban teljes értékelést végezhetne.

13 A Lengyel Köztársaság a 2006. augusztus 30-i levélre a 2006. december 29-én kelt levelében válaszolt. 2007. január 9-i levelével további kiegészítő információkról tájékoztatta a Bizottságot.

14 2007. március 26-án a Bizottság az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének rendelkezései alapján elfogadta az NKT-ra vonatkozó C (2007) 1295 végleges határozatot (a továbbiakban: megtámadott határozat). A megtámadott határozatban a Bizottság lényegében megállapítja, hogy az irányelv III. mellékletében szereplő több követelményt is megsértettek, és ennélfogva 76,132937 Mt CO_2-egyenértékkel csökkentette az NKT-ban foglalt éves kibocsátási egység teljes összegét, amelyet így 208,515395 Mt CO_2-egyenértékben maximált.

15 A megtámadott határozat rendelkező része a következőképpen szól:

„1. cikk

Az irányelv 11. cikkének (2) bekezdése szerinti első ötéves időszakra vonatkozó [NKT] következő elemei nem felelnek meg az alábbiaknak:

(1) az irányelv III. melléklete [(1)–(3). sz.] követelményének: a kiosztandó kibocsátási egységek összmennyiségének része – amely megegyezik az évi 76,132937 [Mt CO_2-egyenérték] kibocsátási mennyiség, a létesítmények számának bármely csökkentéséből eredő kiigazítás és a [Lengyel Köztársaság] által az irányelv 13. cikkének (2) bekezdése alapján kiosztott kibocsátási egységek összmennyisége egyötödének összegével – nem felel meg a 280/2004/EK határozat alapján végzett becsléseknek, és nem összeegyeztethető a közösségi rendszer hatálya alá tartozó tevékenységek kibocsátáscsökkentési potenciáljával, beleértve a technológiai potenciált is; ez a rész azonban lecsökken az irányelv hatálya alá tartozó létesítményekkel kapcsolatos, 2005-ben folyamatban lévő és ugyanezen évben már kibocsátáscsökkentést vagy -korlátozást eredményező projektekre kiosztott kibocsátási egységekkel, de csak abban a mértékben, amilyen mértékben e kibocsátáscsökkentés vagy -korlátozás megalapozott és hitelesített adatokkal alátámasztott; továbbá az összmennyiség azon, potenciálisan évi 6,2884 [Mt CO_2-egyenértéknek] megfelelő kibocsátási egységet kitevő része, amelyet a terv a tüzelőberendezések további kibocsátására irányoz elő, éspedig abban a mértékben, amilyen mértékben e kibocsátások nem kizárólag új tevékenységek e létesítmények általi fejlesztéséhez kapcsolódnak, és nem megalapozott és hitelesített adatokon alapulnak az [NKT-ban] leírt általános módszertan alapján.

(2) az irányelv III. melléklete (5). [sz.] követelményének: az egyes létesítményeknek a becsült igényszintnél több kibocsátási egység kiosztása korán meghozott intézkedések, biomassza használata, vagy együttes termelés elismeréseként nyújtott bónuszok miatt;

(3) az irányelv III. melléklete (6). [sz.] követelményének: az információk arról, hogy az új belépők az adott tagállamon belül miként kezdhetik majd meg részvételüket a közösségi rendszerben;

(4) az irányelv III. melléklete (10). [sz.] követelményének: a [Lengyel Köztársaság] azon szándéka, hogy az eredetileg a koksz termelés ágazatának létesítményei számára kiosztott kibocsátási egységeket az áramerőműveknek adja át, amennyiben e létesítmények a kokszgázt eladják az áramerőműveknek;

(5) az irányelv III. melléklete (12). [sz.] követelményének: az igazolt kibocsátáscsökkentés és a kibocsátáscsökkentési egység üzemeltetők által a közösségi rendszerben felhasználható maximális mértéke, amelyet a terv az egyes létesítményeknek kiosztott egységek százalékban határoz meg, amely ez esetben 25%, nincs összhangban a [Lengyel Köztársaságnak] a Kiotói Jegyzőkönyvben és az UNFCCC vagy a Kiotói Jegyzőkönyv alapján elfogadott határozatokban megállapított kiegészítő kötelességeivel, mivel az meghaladja a 10%-os határértéket.

2. cikk

Nem kifogásolható [az NKT], ha azt megkülönböztetésmentes módon az alábbiaknak megfelelően módosítják, és erről a Bizottságot – a nemzeti eljárások indokolatlan késedelem nélküli lefolytatásához szükséges idő figyelembevételével – mihamarabb értesítik:

(1) a közösségi rendszer keretei között kiosztandó kibocsátási egység mennyiséget a következők összegével kell csökkenteni: az évi 76,132937 [Mt CO_2-egyenértéknek] megfelelő mennyiségű kibocsátási egység, a létesítmények számának bármely csökkentéséből eredő kiigazítás és a [Lengyel Köztársaság] által az irányelv 13. cikkének (2) bekezdése alapján kiosztott kibocsátási egységek összmennyiségének egyötöde; a tüzelőberendezések javára kiosztott további kibocsátási egységek mennyiségét az [NKT-ban] leírt általános módszertannak megfelelően, megalapozott és hitelesített kibocsátásadatok alapján kell meghatározni, míg az összmennyiséget az e létesítményeknek kiosztott mennyiség és az e létesítmények javára előirányzott évi 6,2884 [Mt CO_2-egyenérték] között esetleg adódó különbséggel kell csökkenteni; az összmennyiséget azonban növelik az irányelv hatálya alá tartozó létesítményekkel kapcsolatos, 2005-ben folyamatban lévő és ugyanezen évben már kibocsátáscsökkentést vagy -korlátozást eredményező projektekre kiosztott kibocsátási egységek, de csak abban a mértékben, amilyen mértékben e kibocsátáscsökkentés vagy -korlátozás megalapozott és hitelesített adatokkal alátámasztott;

(2) a létesítményeknek kiosztott kibocsátási egységek mennyisége nem haladhatja meg a becsült igényszintet korán meghozott intézkedések, biomassza használata, vagy együttes termelés elismeréseként nyújtott bónuszok miatt;

(3) tájékoztatást kell adni arról, hogy az új belépők az adott tagállamon belül miként kezdhetik majd meg részvételüket a közösségi rendszerben, oly módon, hogy e tájékoztatás megfeleljen az [irányelv] III. mellékletében foglalt követelményeknek és az [irányelv] 10. cikke szerinti rendelkezéseknek;

(4) az [NKT-ban] megjelölt, a [Lengyel Köztársaság] teljes területén tevékenykedő egyik létesítménynek kiosztott kvótamennyiséget nem igazították ki tekintettel az ugyanezen területen működő más létesítmények bezárására;

(5) az igazolt kibocsátáscsökkentés és a kibocsátáscsökkentési egység üzemeltetők által a közösségi rendszerben felhasználható maximális mértékét, amelyet a terv az egyes létesítményeknek kiosztott egységek százalékban határoz meg, a 10%-os határérték alá kell csökkenteni.

3. cikk

(1) A [Lengyel Köztársaság] által az [NKT] alapján az abban felsorolt létesítmények és az új belépők javára kiosztandó kibocsátási egységek éves átlagos 208,515395 [Mt CO_2-egyenértéknek] megfelelő összmennyisége – amelyből le kell vonni egyfelől a létesítmények számának bármely csökkentéséből eredő kiigazítás és a [Lengyel Köztársaság] által az irányelv 13. cikkének (2) bekezdése alapján kiosztott kibocsátási egységek összmennyisége egyötödének összegét, másfelől a tüzelőberendezéseknek kiosztott további mennyiség és az e létesítmények javára előirányzott évi 6,2884 [Mt CO_2-egyenérték] között esetleg adódó különbséget, majd ehhez az összeghez hozzá kell adni az irányelv hatálya alá tartozó létesítményekkel kapcsolatos, 2005-ben folyamatban lévő és ugyanezen évben már kibocsátáscsökkentést vagy -korlátozást

eredményező projektekre kiosztott kibocsátási egységeket, de csak abban a mértékben, amilyen mértékben e kibocsátáscsökkentés vagy -korlátozás kizárólag a tevékenység bővítéséből ered, és megalapozott és hitelesített adatokkal alátámasztott – nem léphető túl.

(2) Az [NKT] a Bizottság előzetes hozzájárulása nélkül módosítható, amennyiben a módosítás a kibocsátási egységek egyes létesítmények közötti kiosztásának a tervben felsorolt létesítményeknek szánt összmennyiség keretei között történő, az adatok minőségének javulása miatt szükségessé váló módosítására, illetőleg a térítésmentesen kiosztott kibocsátási egységek részarányának az irányelv 10. cikkében előírt határok között történő csökkentésére korlátozódik.

(3) Az [NKT-n] az e határozat 1. cikkében felsorolt szabálytalanságok kiküszöbölése céljából a 2. cikkben foglalt rendelkezésektől eltérően végrehajtani kívánt esetleges módosításokról – a nemzeti eljárások indokolatlan késedelem nélküli lefolytatásához szükséges idő figyelembevételével – mihamarabb értesíteni kell a Bizottságot, és ezek a módosítások az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése értelmében a Bizottság előzetes hozzájárulását igénylik. Az [NKT-n], eltekintve az e határozat 2. cikkében foglalt rendelkezések teljesítéséhez szükséges módosításoktól, semmilyen további módosítást nem szabad végrehajtani.

4. cikk

E határozat címzettje a Lengyel Köztársaság. [nem hivatalos fordítás]”

Az eljárás és a felek kérelmei

16 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. május 28-án benyújtott keresetlevelével a Lengyel Köztársaság előterjesztette a jelen keresetet.

17 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához ugyanezen a napon benyújtott külön beadványában a Lengyel Köztársaság kérte, hogy az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 76a. cikke szerinti gyorsított eljárást folytassanak le. 2007. július 10-i határozatával az Elsőfokú Bíróság (ötödik tanács) e kérelmet elutasította.

18 Mivel az Elsőfokú Bíróság tanácsainak összetétele megváltozott, és az előadó bírót a második tanácshoz osztották be, a jelen ügyet következésképpen ennek a tanácsnak osztották ki.

19 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. szeptember 7-én benyújtott külön beadványában a Lengyel Köztársaság ideiglenes intézkedés iránti kérelmet terjesztett elő, amelyben azt kérte az Elsőfokú Bíróságtól, hogy rendelje el a megtámadott határozat végrehajtásának felfüggesztését. 2007. november 9-i végzésével az Elsőfokú Bíróság elnöke elutasította e kérelmet.

20 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. augusztus 24-én benyújtott beadványában Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága kérte, hogy a Bizottság támogatása végett beavatkozhasson a jelen eljárásba. Az Elsőfokú Bíróság második tanácsának elnöke 2007. október 5-i végzésével megengedte e beavatkozást. Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága 2007. december 19-én nyújtotta be beavatkozási beadványát. Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. március 7-én benyújtott beadványukban a Lengyel Köztársaság és a Bizottság benyújtották a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága beavatkozási beadványára tett észrevételeiket.

21 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. október 16-án benyújtott beadványában a Litván Köztársaság kérte, hogy a Lengyel Köztársaság támogatása végett beavatkozhasson a jelen eljárásba. Az Elsőfokú Bíróság második tanácsának elnöke 2007. november 19-i végzésével megállapította, hogy a kérelmet az eljárási szabályzat 115. cikkének megfelelően nyújtották be, de az ugyanezen szabályzat 115. cikkének 1. §-ában előírt hathetes határidő lejártát követően. Következésképpen az Elsőfokú Bíróság második tanácsának elnöke megengedte e beavatkozást, ám a Litván Köztársaság jogait az említett szabályzat 116. cikkének 6. §-ában foglaltakra korlátozta.

22 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. február 7-én, illetve 20-án benyújtott beadványukban a Szlovák Köztársaság és a Magyar Köztársaság kérte, hogy a Lengyel Köztársaság támogatása végett beavatkozhasson a jelen eljárásba. Az Elsőfokú Bíróság második tanácsának elnöke 2008. április 10-i végzésével megállapította, hogy e két kérelmet az eljárási szabályzat 115. cikkének megfelelően nyújtották be, de az ugyanezen szabályzat 115. cikkének 1. §-ában előírt hathetes határidő lejártát követően. Következésképpen az Elsőfokú Bíróság második tanácsának elnöke megengedte e beavatkozásokat, ám a Szlovák Köztársaság és a Magyar Köztársaság jogait az említett szabályzat 116. cikkének 6. §-ában foglaltakra korlátozta.

23 A Lengyel Köztársaság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– a megtámadott határozatot – egészben vagy részben – semmisítse meg;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

24 A Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által támogatott Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– a Lengyel Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

25 Általánosságban véve, amint az kitűnik a Lengyel Köztársaság által felhozott jogalapok összefoglalásából, amely a keresetlevél „Kérelmek" című utolsó részében szerepel, az említett jogalapok annak bizonyítására irányulnak, hogy a megtámadott határozatot „a Bizottság fogadta el, holott nem volt erre hatásköre, alapvető eljárási szabályok és az EK-Szerződés megsértésével, valamint hatáskörének túllépésével".

26 Pontosabban keresete alátámasztására a Lengyel Köztársaság kilenc jogalapra hivatkozik, amelyeket lényegében egyfelől az irányelv rendelkezéseinek – nevezetesen a 9. cikk (1) és (3) bekezdésének, a III. melléklet (1)–(3). és (12). sz. követelményének és a 13. cikk (2) bekezdésének – megsértésére alapít, másfelől azon jogának megsértésére, hogy az eljárás során tudomást szerezhessen azokról a tényekről, amelyek alapján a megtámadott határozatot elfogadták, és energiabiztonságának veszélyeztetésére.

I – *A megtámadott határozat jogellenes, az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti három hónapos határidő lejártát követő elfogadására alapított első jogalapról*

A – *A felek érvei*

27 A Lengyel Köztársaság azzal érvel, hogy a Bizottság megsértette az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének rendelkezéseit, mivel az e cikkben az NKT vagy annak egy része elutasítására előírt három hónapos határidő (a továbbiakban: három hónapos határidő) lejártát követően nem volt jogosult a megtámadott határozat elfogadására. Ez a határidő akkor kezdődik, amikor az NKT-ról értesítést küldenek, azaz a jelen esetben 2006. június 30-án. A Bizottság 2006. augusztus 30-i levele, amelyben kiegészítő tájékoztatást kért az NKT-val kapcsolatban, nem függesztette fel e határidő folyását. Álláspontja alátámasztására a Lengyel Köztársaság az Elsőfokú Bíróság T-178/05. sz., Egyesült Királyság kontra Bizottság ügyben 2005. november 23-án hozott ítéletére (EBHT 2005., II-4807. o.) hivatkozik és különösen annak 55. és 73. pontjára. Ebből arra a megállapításra jut, hogy egyfelől meg kell semmisíteni a megtámadott határozatot, másrészt úgy kell tekinteni, hogy az NKT-t a Bizottság elfogadta.

28 Közelebbről a fenti 27. pontban hivatkozott Egyesült Királyság kontra Bizottság ügyben hozott ítéletből az következik, hogy amennyiben a Bizottság úgy ítéli meg, hogy az NKT hiányos, azt csak a három hónapos határidő lejárta előtt utasíthatja el, és csak e határidőn belül követelheti új NKT benyújtását. Ennél fogva a „További útmutatás az EU kibocsátás-kereskedelmi rendszere 2008–2012 közötti kereskedelmi időszakára benyújtott kiosztási tervekről" című 2005. október 22-én közzétett (COM (2005) 703 végleges) bizottsági közlemény 7. pontjában a Bizottság jelezte, hogy a három hónapos határidő csak akkor kezdődhet, miután a teljes NKT-t benyújtották. Ugyanígy a 2006. augusztus 30-i levelében a Bizottság megismételte a három hónapos határidő alkalmazására vonatkozó e téves értelmezést, jelezve, hogy a kért kiegészítő tájékoztatás kézhezvételét követő legfeljebb három hónapos határidőn belül fog határozatot hozni.

29 A 2006. augusztus 30-i levéllel kapcsolatban a Lengyel Köztársaság véleménye az, hogy az nem tekinthető az NKT elutasításáról szóló határozatnak. Az e levélre történő válaszadás határidejének meghosszabbítására irányuló kérelme az abban szereplő tíz napos határidőre és nem a három hónapos határidőre vonatkozott. Megjegyzi, hogy

noha e levélre csak 2006. december 29-én válaszolt, a Bizottság nem hozott elutasító határozatot. Márpedig a három hónapos határidő folyása nem szakítható meg az eljárásban részt vevő egyik vagy másik fél valamely cselekménye miatt.

30 Végül, feltéve hogy a 2006. augusztus 30-i levélben kért kiegészítő tájékoztatás hiánya elegendő az NKT elutasításáról szóló határozat meghozatalához, a Bizottságnak ez esetben e határozatot 2006. szeptember 30. előtt kellett volna elfogadnia, és felszólítania a Lengyel Köztársaságot, hogy nyújtson be új, teljes NKT-t.

31 A Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által támogatott Bizottság álláspontja az, hogy noha az irányelv kifejezetten nem mondja ki, de az az értelmezés ésszerű, miszerint a három hónapos határidő csak a teljes NKT benyújtásától kezdődhet. A tagállamokkal való jóhiszemű együttműködés elve alapján a Bizottságnak fel kell szólítania a tagállamokat a hiányos NKT kiegészítésére annak benyújtásától számított három hónapon belül. Mindenesetre hangsúlyozza, hogy az állandó közigazgatási gyakorlat alapján a három hónapos határidő kezdő időpontjaként a Bizottság Főtitkárságához benyújtott NKT nyilvántartásba vételének időpontját kell figyelembe venni, a jelen esetben 2006. július 6-át.

B – *Az Elsőfokú Bíróság álláspontja*

32 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a következő körülmények a felek között nem vitásak. Egyfelől a Lengyel Köztársaság 2006. június 30-án nyújtotta be az NKT-t, amelyhez csatolták a lengyel környezetvédelmi miniszter levelét, amelyben kifejezetten jelezte, hogy az NKT-ból egyes adatok hiányoztak, és ezeket utólag közlik a Bizottsággal. Másfelől a Bizottság 2006. június 30-án vette kézhez az NKT-t. Emellett a 2006. augusztus 30-i levelében a Bizottság kifejezetten jelezte a Lengyel Köztársaságnak, hogy ebben a formájában az NKT hiányos volt, és összeegyeztethetetlen az irányelv III. mellékletének egyes követelményeivel, következésképpen felhívta e tagállamot több kérdés megválaszolására, és kiegészítő tájékoztatás benyújtására. Végül 2006.

október 30-án a Lengyel Köztársaság hivatalosan kérte a 2006. augusztus 30-i levélben meghatározott, a válaszadásra és a kiegészítő tájékoztatás megadására nyitva álló határidő meghosszabbítását.

33 Elsősorban a Lengyel Köztársaság azon érveinek megalapozottságát kell vizsgálni, amelyek annak bizonyítására irányulnak, hogy a jelen esetben az irányelv 9. cikkének (3) bekezdésében előírt három hónapos határidő egyfelől 2006. június 30-án kezdődött, még ha az NKT hiányos volt is, másfelől pedig 2006. szeptember 30-án járt le.

34 Először is azzal kapcsolatban, hogy a benyújtott NKT hiányossága ellenére a három hónapos határidő 2006. június 30-án kezdődött, legelőször arra kell emlékeztetni, hogy az irányelv 9. cikkének (3) bekezdésében foglalt rendelkezések értelmében az NKT tagállam általi benyújtását követő három hónapon belül a Bizottság elutasíthatja az NKT-t vagy annak bármely részét, amennyiben az nem áll összhangban az irányelv III. mellékletének követelményeivel vagy 10. cikkének rendelkezéseivel.

35 Másodszor, amint az Elsőfokú Bíróság korábban már kimondta, nincs ok azt feltételezni, hogy amennyiben hiányos NKT-t nyújtanak be, a Bizottság számára az NKT elutasítására nyitva álló három hónapos határidő nem kezdődhet el. A tagállam ugyanis hiányos NKT közlésével nem halaszthatja vég nélkül a Bizottság határozatának az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése alapján való meghozatalát (a fenti 27. pontban hivatkozott Egyesült Királyság kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 73. pontja).

36 Harmadszor az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a Bizottságnak az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti NKT-k feletti vizsgálati és elutasítási jogköre mind érdemi, mind időbeli szempontból erősen körülhatárolt. E vizsgálat egyrészt az NKT-nak az irányelv III. mellékletének követelményeivel és 10. cikkének rendelkezéseivel való össszeegyeztethetőségének Bizottság általi vizsgálatára korlátozódik, másrészt pedig az NKT tagállam általi bejelentésétől számított három hónapos határidőn belül kell lefolytatni (az Elsőfokú Bíróság T-387/04. sz., EnBW Energie Baden-Württemberg kontra Bizottság ügyben 2007. április 30-án hozott végzésének [EBHT 2007., II-1195. o.] 104. pontja; lásd ebben az értelemben továbbá az Elsőfokú Bíróság T-374/04. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2007. november 7-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-4431. o.] 116. pontját). Ezen túlmenően az időbeli korlátokat

illetően meg kell állapítani, hogy az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése csak egyetlen három hónapos határidőt említ, amelyen belül a Bizottság az NKT-t elbírálhatja.

37 A fenti megfontolásokra tekintettel az Elsőfokú Bíróság álláspontja az, hogy a Lengyel Köztársaság jogosan hivatkozik arra, hogy a három hónapos határidő az NKT Lengyel Köztársaság általi benyújtásának időpontjában, azaz 2006. június 30-án kezdődött.

38 Ez utóbbi megállapítást nem vonja kétségbe a Bizottság azon érve, miszerint lényegében a három hónapos határidő az állandó közigazgatási gyakorlat alapján a Bizottság Főtitkárságához címzett, az NKT-t bejelentő levél nyilvántartásba vételének időpontjában kezdődik, a jelen esetben 2006. július 6-án.

39 Mindenekelőtt meg kell ugyanis jegyezni, hogy a Bizottság az erre vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlat fennállására vonatkozó állításának igazolására semmilyen bizonyítékot nem hozott fel. Emellett emlékeztetni kell arra, hogy az irányelv 9. cikkének (3) bekezdésében kifejezetten meghatározásra került, hogy a három hónapos határidő kezdetének időpontja az NKT benyújtása. Márpedig a jelen esetben a Bizottság nem vitatja, hogy az NKT-t 2006. június 30-án kapta kézhez.

40 Másodszor azon kérdést illetően, hogy a három hónapos határidő 2006. szeptember 30-án járt-e le, meg kell vizsgálni a Bizottság 2006. augusztus 30-i levelének joghatásait, amely levélben a Bizottság egyfelől megállapítja az NKT hiányosságát és összeegyeztethetetlenségét, másfelől több kérdés megválaszolására és kiegészítő tájékoztatás benyújtására hívja fel a Lengyel Köztársaságot.

41 Mindenekelőtt az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése alkalmazásában elvégzett előzetes vizsgálat nem feltétlenül zárul le engedélyező határozattal. A Bizottság ugyanis csak akkor jár el, ha úgy véli, hogy kifogást kell emelnie az NKT egyes részei tekintetében, és elutasító határozatot kell hoznia az NKT módosításának a tagállam által történő megtagadása okán. E kifogásokat és az elutasító határozatot az NKT bejelentését követő három hónapon belül kell elfogadni. Ennek hiányában a bejelentett NKT ugyanis véglegessé válik, és jogszerűségi vélelem fűződik hozzá, amely lehetővé teszi, hogy megszűnjön az NKT tagállam általi végrehajtásának időleges tilalma (a fenti 36. pontban hivatkozott EnBW Energie Baden-Württemberg kontra Bizottság ügyben hozott végzés 115. pontja). Másfelől a Bizottságnak az NKT vizsgálatára vonatkozó – a fenti 36. pontban hivatkozottak szerint – erősen körülhatárolt jogkörére tekintettel az ilyen kifogásoknak és elutasító határozatnak szükségszerűen a benyújtott NKT-nak az irányelv III. mellékletében felsorolt követelményekkel vagy a 10. cikke rendelkezéseivel való összeegyeztethetetlenségének megállapításán kell alapulniuk.

42 Továbbá, mivel a Bizottság szigorú értelemben véve nem rendelkezik általános engedélyezési hatáskörrel a bejelentett NKT vonatkozásában, az NKT engedélyezése tekintetében semmilyen vélelmet nem alapoz meg, ha a Bizottság nem emel kifogást a három hónapos határidő lejárta előtt. Ennélfogva e határidő lejártának egyetlen következménye az, hogy az NKT véglegessé válik, és a tagállam azt végrehajthatja (a fenti 36. pontban hivatkozott EnBW Energie Baden-Württemberg kontra Bizottság ügyben hozott végzés 120. pontja).

43 Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság álláspontja az, hogy a Bizottság a három hónapos határidő lejárta előtt nemcsak elsősorban kifogások emelésével vagy a benyújtott NKT egyes részeivel kapcsolatos kérdések feltevésével járhat el, hanem másodsorban, amennyiben a tagállam nem módosítja NKT-ját, a benyújtott NKT-t elutasító határozatot is hozhat. Míg az elutasításról szóló határozat elfogadása megszakítja a három hónapos határidőt, e határidő nyugszik, amennyiben a Bizottság kifogásokat emel, vagy kérdéseket tesz fel a benyújtott NKT egyes részeire vonatkozóan.

44 Márpedig a jelen esetben meg kell állapítani, hogy 2006. augusztus 30-i levelében, azaz két hónappal az NKT benyújtását követően, a Bizottság egyfelől formálisan felhívta a Lengyel Köztársaság figyelmét arra, hogy az NKT ezen formájában az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése alapján végzendő vizsgálata során alkalmazandó követelmé-

nyekre tekintettel hiányos és összeegyeztethetetlen, másfelől felhívta a Lengyel Köztársaságot több kérdés megválaszolására és kiegészítő tájékoztatás nyújtására az NKT kiegészítése érdekében. Ez utóbbi tájékoztatás iránti kérelmeket illetően azok különösen a létesítmények üzemeltetőinek nevét tartalmazó listára, valamint a Lengyel Köztársaság által részükre kiosztani kívánt kibocsátási egységek mennyiségére vonatkozott, ugyanis ezen adatok hiányoztak az NKT-ból. Márpedig e két adattípus, amelyeket az irányelv III. mellékletének (10). sz. követelménye megkíván, alapvető fontosságúak az NKT összeegyeztethetőségének Bizottság általi vizsgálatához. Ezen adatok hiányában el kell ismerni, hogy a Bizottság nem volt képes az NKT-nak az irányelv 9. cikke (3) bekezdése rendelkezéseinek megfelelő vizsgálatának elvégzésére. Végül az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy az iratokból kitűnik, hogy a 2006. augusztus 30-i levél következtében a Lengyel Köztársaság nem utasította el az NKT módosítását és a Bizottság által az említett levélben feltett kérdésekre való válaszadást.

45 A fenti megfontolásokból következik, hogy a 2006. augusztus 30-i levél olyan kifogásokat tartalmazott, amelyeket a Bizottság így a három hónapos határidőn belül emelt a fenti 41. és 42. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében. Ennélfogva a fenti 43. pontban kifejtett megfontolásokra tekintettel a Lengyel Köztársaság tévesen hivatkozik arra, hogy a jelen esetben a 2006. augusztus 30-i levélben szereplő kifogásokkal és kérdésekkel felfüggesztett három hónapos határidő 2006. szeptember 30-án járt le.

46 E következtetést nem vonja kétségbe az, hogy a Bizottság a három hónapos határidő lejártáig nem hozott elutasító határozatot az NKT-val kapcsolatban. Amint a fenti 42. pontban kifejtésre került, NKT-t elutasító határozatot ugyanis, amelyet csak másodsorban fogadhat el, csak akkor hozhat a Bizottság, ha az érintett tagállam visszautasította a Bizottság kifogásait, vagy nem módosította az NKT-t. Márpedig a jelen esetben nem vitatott, hogy a lengyel környezetvédelmi miniszter az NKT-hoz csatolt, 2006. június 30-án megküldött levelében már felhívta a Bizottság szervezeti egységeinek figyelmét arra, hogy az NKT hiányos, és a hiányzó adatokat utóbb közlik a Bizottsággal. Ugyanígy az sem vitatott, hogy a Bizottság 2006. augusztus 30-i levelét követően a Lengyel Köztársaság, amely egyáltalán nem utasította el az említett levélben szereplő kérdésekre történő válaszadást, és a Bizottság tájékoztatás iránti kérelmeinek teljesítését, sőt az NKT módosítását sem, ellenkezőleg, a Lengyel Köztársaság, valamint a Bizottság szervezeti egységei közötti megbeszélések során, majd formálisan a 2006. október 30-i levélben kérte a Bizottságtól az előírt határidő meghosszabbítását annak érdekében, hogy előterjeszthesse a kérdésekre és a kiegészítő tájékoztatás iránti kérelmekre adott válaszait. Másfelől a 2006. október 30-i levélből kitűnik, e tagállam

hangsúlyozta, hogy így a Bizottság az NKT-ra vonatkozóan helyes és valóban teljes értékelést végezhetne. E körülmények között a Bizottság jogosan ítélte úgy, hogy az NKT-t e szakaszban, még mielőtt megkapná a Lengyel Köztársaság válaszát a 2006. augusztus 30-i levelében feltett kérdésekre és kiegészítő tájékoztatás iránti kérelmekre, nem utasíthatja el.

47 A fenti megfontolásokból következik, hogy az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

II – *Az indokolási kötelezettség és az irányelv 9. cikke (1) és (3) bekezdésének megsértésére alapított második jogalapról*

A – *A felek érvei*

48 A Lengyel Köztársaság állítása szerint a Bizottság megsértette az irányelv 9. cikke (1) bekezdésének rendelkezéseit azzal, hogy ok nélkül és „megfelelő indokolás nélkül" eltért az NKT adatainak értékelésétől, és ezen adatok elemzését a saját gazdasági elemző módszerének helytelen alkalmazásával szerzett saját adatok elemzésével helyettesítette.

49 Először is a Lengyel Köztársaság arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság elemzésében nem vette figyelembe az NKT-ban megadott adatokat, valamint a 2006. augusztus 30-i levelében feltett kérdéseire adott válaszokban közölt adatokat. Ezen adatok elutasításának igazolása érdekében a Bizottság megállapította, hogy azok nem megbízhatók, anélkül azonban, hogy pontosabb indokolással szolgált volna. E tekintetben a Lengyel Köztársaság azt állítja, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (5) preambulumbekezdésében mindössze azt jelezte, hogy „nem zárható ki, hogy a korábbi évekre vonatkozóan a [Lengyel Köztársaság] által megadott kibocsátásadatok túlbecslik a tényleges kibocsátást". A Bizottság így „hiteltelenítette"

a Lengyel Köztársaság által megadott adatokat, és az NKT azok alapján és saját útmutatásainak megfelelően történő előkészítése érdekében tett erőfeszítéseket.

50 Másfelől a Lengyel Köztársaság azt kifogásolja, hogy a Bizottság nem bizonyította, hogy az NKT-ban megadott adatok nem voltak megfelelők. Márpedig, különösen a Lengyel Köztársaság által a 2005 előtti időszakra vonatkozóan megadott kibocsátási adatokat illetően, azokról jelentést készítettek az UNFCCC keretében, és a Bizottság is ellenőrizte azokat, anélkül hogy bármilyen észrevételt fűztek volna azokhoz.

51 A Lengyel Köztársaság hozzáteszi, hogy az irányelv 9. cikke (3) bekezdése rendelkezéseinek fényében a Bizottság köteles az irányelv hatálya alá tartozó gazdasági ágazatonként önálló értékelést végezni azon adatokról, amelyek alapján a tagállam előkészítette az NKT-t. E tekintetben emlékeztet arra, hogy az irányelv III. mellékletének (3). sz. követelménye lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy kibocsátási egységeik kiosztását az irányelv hatálya alá tartozó különböző gazdasági ágazatok egyes tevékenységei tekintetében használt adatokra alapozzák.

52 Válaszában a Lengyel Köztársaság arra hivatkozik, hogy a Bizottság által elfogadott álláspont, amely alapján nem vette figyelembe az NKT-ban foglalt adatokat, a Bizottságnak az NKT értékelésének folyamatában játszott szerepéről kialakított téves és megalapozatlan értelmezés következménye. Véleménye szerint a Bizottság feladata annak teljes érveléssel alátámasztott bizonyítása, hogy az NKT-ban alkalmazott módszer sértette az irányelv rendelkezéseit.

53 Márpedig e válaszában a Lengyel Köztársaság azt állítja, hogy a Bizottságnak, annak érdekében, hogy az NKT kidolgozásához használt módszert elutasíthassa, a tagállamokat e vonatkozásban megillető „döntő szerep” tiszteletben tartásával megcáfolhatatlanul és egyértelműen bizonyítania kellett volna, hogy e módszer sérti az irányelv rendelkezéseit. Álláspontja szerint a Bizottság ugyanígy sem a megtámadott határozatban, sem ellenkérelmében nem bizonyítja, hogy az NKT-ban használt adatok nem objektívek és megbízhatók. Másfelől a megtámadott határozat (5) preambulumbekezdésében a Bizottság maga is elismeri, hogy annak elfogadásakor nem rendelkezett

bizonyítékkal az NKT-ban foglalt adatok téves vagy pontatlan voltára vonatkozóan, és csak azt állapította meg, hogy nem zárható ki, hogy az NKT-ban foglalt adatok „aránytalanul felnagyították a valós gázkibocsátási adatokat".

54 Másodszor a Lengyel Köztársaság álláspontja szerint a Bizottság nem jogosult arra, hogy bármilyen indokolás vagy az érintett tagállammal való konzultáció nélkül az NKT-ban foglalt adatokat a saját adataira cserélje, amelyeket saját gazdasági elemző módszerének alkalmazásával szerzett, mely módszert szintén a tagállam által elfogadott módszer helyett alkalmazott. Az NKT értékelésekor a Bizottságnak pusztán arra van joga, hogy megvizsgálja a tagállam által megadott adatokat. Az említett adatok értékelésére szolgáló e módszert meg kell különböztetni attól, amikor a Bizottság saját gazdasági elemző módszerét veszi igénybe, amikor a saját adatait alkalmazza a megadott számítási módszerhez, amikor e saját adatait a Bizottság saját mérlegelése alapján módosítja, és végül attól, amikor a Lengyel Köztársaságot utasítja arra, hogy az így szerzett eredményeket használja.

55 A Lengyel Köztársaság álláspontja szerint a Bizottság sem a 2005-ben közzétett útmutatásában (lásd a fenti 28. pontot), sem a 2006. augusztus 30-i levelében nem jelezte, hogy a Primes-modellt kívánta használni gazdasági elemző modellként a bruttó hazai termék (GDP) növekedésének és a kibocsátáscsökkentés lehetséges mértékének meghatározásához. Csak a Kiotói Jegyzőkönyben kitűzött célok megvalósulása érdekében elért eredményekről szóló 2006. október 27-i jelentésében – amelyet azután tett közzé, hogy a Lengyel Köztársaság benyújtotta az NKT-t – jelezte a Bizottság, hogy az NKT-knak az irányelv III. melléklete (2). és (3). sz. követelményének való megfelelésének értékeléséhez az ún. „GDP-módszert" fogja alkalmazni az ún. „ágazati módszer" helyett, amelyet a Lengyel Köztársaság az NKT-ban alkalmazott.

56 Végül a Primes-modell megbízhatóságával kapcsolatban a Lengyel Köztársaság megállapítja, hogy a megtámadott határozat elfogadása előtt a Bizottság pontosabb és naprakészebb adatokkal rendelkezett a lengyel GDP-ről. Ez következik a megtámadott határozat 24. lábjegyzetéből, ahol a Bizottság jelezte, hogy nem vette figyelembe a „Gazdasági és pénzügyek" Főigazgatósága által 2007. február 16-án közzétett 2007. februári időközi előrejelzés adatait, mert azok csak hét tagállam vonatkozásában álltak

rendelkezésére, következésképpen nem tekinthetők olyan adategyüttesnek, amely kellőképpen koherens és méltányos az Unió egészére nézve.

57 A Bizottság ellenkérelmében tett azon kijelentés, miszerint az egyenlő bánásmód elvének megfelelően az NKT-k értékelési módszerének azonosnak kell lennie valamennyi tagállam tekintetében, ellentétes mind a Bizottság saját, az NKT-k elkészítésére vonatkozó útmutatásával, mind az e területen más tagállamok vonatkozásában kialakított döntéshozatali gyakorlatával. A Lengyel Köztársaság megjegyzi, hogy a rendelkezésre álló naprakész és legpontosabb adatok használata nem minősül „hátrányos megkülönböztetésnek".

58 Hozzáteszi, hogy az NKT értékelési eljárása során a Bizottság egyszer sem engedte meg számára, hogy észrevételeket tegyen egyfelől azon megállapításra, miszerint az NKT kidolgozásához használt értékelési módszere sértette a közösségi jog rendelkezéseit, másfelől a Bizottság azon döntésére, hogy a kibocsátás engedélyezett szintjének meghatározásához a „GDP-módszert" alkalmazza az „ágazati módszer helyett", és végül a Bizottság által elfogadott Primes-modell működésére. A felek képviselőinek részvételével működő bizottságok vagy más szervek keretében történt megbeszélések a Bizottság által használandó követelményekről nem mentesíti ez utóbbit azon kötelezettsége alól, hogy a következtetéseit közölje a Lengyel Köztársasággal a közigazgatási eljárás során. Ennélfogva ilyen előzetes konzultáció hiányában a Bizottság megsértette a közösségi intézmények és a tagállamok közötti együttműködés elvét.

59 Válaszában a Lengyel Köztársaság az általa felhozott első jogalap alátámasztása érdekében azzal érvel, hogy a Bizottság az irányelv értelmében korlátozott szereppel bír, amely kizárólag a részére benyújtott NKT-knak az irányelvben előírt követelményekre tekintettel való értékelésére terjed ki. Másrészt emlékeztet arra, hogy az irányelv 11. cikke (2) bekezdésének rendelkezései értelmében minden tagállam eldönti, hogy hány egységet fog kiosztani összesen, valamint megkezdi az egységek egyes létesítmények üzemeltetői számára történő kiosztásra irányuló eljárást. Álláspontja szerint a Bizottság az NKT elutasítása, azaz az előtt, hogy az NKT-ban foglaltnál korlátozottabb mennyiségű üvegházhatású gáz kibocsátását engedélyezi, köteles egyértelműen és részletesen bizonyítani, hogy az NKT nem felel meg a közösségi

jognak. A Lengyel Köztársaság véleménye szerint az NKT Bizottság általi értékelésének célja nem az, hogy a Bizottság a tagállam helyett kidolgozza az NKT-t.

60 A Bizottság arra hivatkozik, hogy a második jogalap azon módszerre vonatkozik, amely alapján az NKT értékelése során az abban foglalt adatokat felhasználta.

61 Mindazonáltal a Lengyel Köztársaság a válaszában az első jogalappal kapcsolatos részben az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének megsértésére alapított új jogalapot hozott fel, miszerint a Bizottság túllépte az ezen irányelvben ráruházott vizsgálati hatáskörét. Márpedig a Bizottság hangsúlyozza, hogy a keresetlevélben felhozott első jogalap csak arra vonatkozott, hogy a megtámadott határozatot a három hónapos határidő lejárta után fogadták el. Ennélfogva e jogalapot az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontja és 48. cikkének 2. §-a alapján elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

62 Elsődlegesen a Bizottság előadja, hogy a megtámadott határozatban megállapította, hogy az NKT egyes részei nem feleltek meg az irányelv III. mellékletében foglalt több követelménynek. Hozzátette, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának szóban forgó éves mennyiségét 208,515395 Mt CO_2-egyenértékben határozta meg, ezzel 76,132937 Mt CO_2-egyenértékkel csökkentve a Lengyel Köztársaság által az NKT-ban javasolt éves üvegházhatást okozó gázkibocsátási mennyiséget.

63 Emlékeztet arra, hogy az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének megfelelően az NKT-nak az irányelv III. melléklete szerinti (1)–(3). sz. követelmények fényében történő értékelése során három mutatót vett figyelembe, nevezetesen egyfelől (a (2). sz. követelmény keretében) ellenőrzött adatokat az üvegházhatást okozó gázok 2005-ös valós kibocsátásáról, másfelől a 2010-es GDP-növekedési előrejelzéseket, és végül a 2005–2010 közötti időszakban a szén-dioxid-intenzitásra vonatkozó tendenciákat (e két utóbbi mutató a (3). sz. követelményre vonatkozik). Az „ellenőrzött adatok” alatt a létesítmények által megküldött, majd felülvizsgált, nyilvántartásba vett és független szakértők által ellenőrzött adatokat kell érteni.

64 A Bizottság álláspontja szerint az NKT-knak az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése alapján történő helyes értékelésének lehetővé kell tenniük annak elkerülését, hogy többlet kibocsátási egységek halmozódjanak föl, ami „a piac összeomlását" idézheti elő, amint az a 2005–2007 közötti időszakban történt. Az irányelv céljának – azaz az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának költséghatékony és gazdaságilag eredményes feltételek mellett történő csökkentésének – elérését csak „a kibocsátási egységek kellően kis mennyisége" segítheti elő. E tekintetben Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága álláspontja szerint a Bizottságnak a használt adatok kiválasztásakor figyelembe kellene vennie, hogy a Lengyel Köztársaság által javasolt kibocsátási egységek odaítélése azonnali többletet, így az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei kereskedelmének piacán túlkínálatot hozna létre, amely kihatna az említett kibocsátási egységek árára is.

65 A Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által támogatott Bizottság álláspontja szerint az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése nem kötelezi arra, hogy az érintett tagállam által választott elemzési módszert, és az általa vizsgált NKT-ban foglalt adatokat használja. Igaz, nem vitatja azt, hogy a tagállamok „széles diszkrecionális jogkörrel" rendelkeznek NKT-juknak a Bizottság értékelését követő végrehajtása tekintetében. Mindazonáltal az NKT-k irányelv III. melléklete szerinti követelményekre és a 10. cikkére tekintettel történő értékeléséhez a lehető legobjektívebb és legmegbízhatóbb adatokat kellene használnia, valamint a tagállamok közötti egyenlő bánásmód elve értelmében ugyanazt a gazdasági elemző módszert valamennyi tagállam esetében, amely egyes esetekben ahhoz vezethet, hogy egyes tagállamok vonatkozásában nem tökéletesen naprakész adatokat használ. A Bizottság hozzáteszi, hogy e kötelezettség, nevezetesen az NKT-knak az irányelv 9. cikkének (3)bekezdése alapján végzett értékelése során a megbízható kibocsátási adatok használatára vonatkozó kötelezettség az irányelv 14. és 15. cikkéből és az irányelv alapján az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásainak nyomon követésére és jelentésére vonatkozó iránymutatások létrehozásáról szóló, 2004. január 29-i 2004/156/EK bizottsági határozatból (HL L 59., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 8. kötet, 100. o.) következik. Az NKT-k vizsgálata keretében végzett összetett gazdasági és ökológiai értékelések során rendelkezésére álló széles mérlegelési jogkör miatt nem köteles részletes magyarázattal szolgálni a gazdasági és környezetvédelmi mutatók használatával kapcsolatban. Végül álláspontja szerint az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése alapján végzett értékelés célja nem az NKT újrafogalmazása, hanem kizárólag a kiosztandó kibocsátási egységek maximális összmennyiségének meghatározása.

66 Annak bizonyítása érdekében, hogy a tagállamok a kiosztandó kibocsátási egységek összmennyiségének meghatározására a saját számítási módszerüket alkalmazhatják, a Bizottság Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságát, a Szlovén Köztársaságot, a Francia Köztársaságot és a Dán Királyságot hozza fel példaként, akik nem lépték túl a kioszthatót kibocsátási egységek mennyiségének a második kereskedelmi időszakra vonatkozóan „meghatározott határértékét", így sem az NKT-jukat, sem az abban foglalt kibocsátási egység összmennyiségeket nem utasította el.

67 Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának álláspontja szerint a Bizottságnak az adatokra vonatkozó politikai döntése, amely jellegénél fogva összetett gazdasági döntést is tartalmaz, és amely korlátozott bírósági felülvizsgálat tárgyát képezi, nem korlátozódik az érintett adatok minőségének értékelésére, hanem a piac ezen adatok minőségével kapcsolatos lehetséges reakciójának értékelését is magában foglalja. Másfelől az olyan túlzott mértékű kvótakiosztás, mint amely az alapügyben is szerepel, nyilvánvalóan jelentős hatással járhat az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek közösségi kereskedelmi rendszerére. Ennélfogva az említett kiosztási javaslatot a többi tagállam által az NKT-ikben kért többletkvótákra tekintettel kellene megvizsgálni.

68 A Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által támogatott Bizottság álláspontja szerint először is ezért döntött úgy, hogy a közösségi független ügyleti jegyzőkönyvben (Community Independent Transaction Log, a továbbiakban: CITL) 2006. május 15-én közzétett, valamennyi tagállam tekintetében a 2005. év folyamán mért kibocsátási adatokat fogja használni. Hozzáteszi, hogy az ugyanezen a napon közzétett sajtóközleményében jelezte, hogy ezen adatokat ítélte a legjobbaknak és legpontosabbaknak, így a 2008–2012 közötti időszakra vonatkozó NKT-k értékelésekor ezeket fogja figyelembe venni. Ezen adatokat tartalmazta továbbá a 2006. évi jelentés is (lásd a fenti 55. pontot), és a Lengyel Köztársaság vonatkozásában azok kiegészítésre kerültek az e tagállam által a 2006. augusztus 30-i levélre adott válasz alapján. A Bizottság kifejti, hogy ellentétben a 2005. évre vonatkozó kibocsátási adatokkal, a Lengyel Köztársaság által az NKT-ban közölt, a 2005. évet követő évekre vonatkozó adatok nem képezték független ellenőrzés tárgyát, és a Bizottság nem zárta ki, hogy azok „aránytalanul felnagyították a valós gázkibocsátási adatokat". Az, hogy ezen adatokról jelentést készítettek az UNFCCC keretében, és e tekintetben a Bizottság is ellenőrizte azokat, nem jelenti automatikusan ezen adatok „elismerését" a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerében.

69 Másodszor a Bizottság megjegyzi, hogy egyfelől a Primes-modellt csak a 2005–2010 közötti időszakot érintő szén-dioxid-intenzitásra vonatkozó mutató meghatározásához használta, másfelől az üvegházhatást okozó gázok kibocsátáscsökkentésének szintjére vonatkozóan a legmegbízhatóbb adatokat használó modellről van szó. Ezen adatrendszert a Bizottság számára az athéni egyetem független szakértői állítják össze és tartják nyilván. Ezen adatokat valamennyi tagállam vonatkozásában ugyanazon időszakban gyűjtötték össze, ami ezért biztosítja a koherencia és a pontosság hasonló szintjét. Végül az, hogy az NKT vizsgálata 2006 második félévében lehetetlennek bizonyult, mert az ehhez elengedhetetlenül szükséges adatokat a Lengyel Köztársaság csak 2007-ben küldte meg a Bizottságnak, nem járhat azzal a következménnyel, hogy a Lengyel Köztársaság eltérő, nevezetesen kedvezőbb helyzetbe kerül a GDP-előrejelzések használata szempontjából, mint más tagállamok, akik a teljes NKT-t benyújtották.

B – *Az Elsőfokú Bíróság álláspontja*

70 Az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a második jogalap két részre oszlik. Az első részt illetően a Lengyel Köztársaság azt kifogásolja, hogy a Bizottság ok nélkül és „megfelelő indokolás nélkül" eltért az általa választott gazdasági elemző módszertől, valamint az NKT-ban foglalt adatoktól. A felek beadványai alapján az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a második jogalap említett része keretében a Lengyel Köztársaság azt kifogásolja, hogy a Bizottság megsértette az EK 253. cikk szerinti indokolási kötelezettségét. A második részben e tagállam azt kifogásolja, hogy a Bizottság megsértette az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének rendelkezéseit egyfelől azzal, hogy az említett módszert és az említett adatokat saját értékelési módszerével és az ez alapján szerzett saját adataival helyettesítette, másfelől azzal, hogy az NKT vizsgálata alapján meghatározott számára egy maximális összmennyiséget a kiosztandó kibocsátási egységek vonatkozásában.

1. A Lengyel Köztársaság által a válaszában felhozott, a Bizottság vizsgálati hatáskörének túllépésére alapított állítólagos új jogalap létezéséről

71 Meg kell vizsgálni, hogy amint azt a Bizottság állítja, az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének megsértésére alapított kifogás, amely szerint a Bizottság túllépte az e cikkben ráruházott vizsgálati hatáskörét új jogalapnak minősül-e, amelyet ennélfogva el kell utasítani.

72 Az eljárási szabályzat 48. cikke 2. §-ával összefüggésben értelmezett 44. cikke 1. §-a c) pontjának rendelkezéseiből következik, hogy a keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését, valamint hogy az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel.

73 A jelen esetben mindenekelőtt, amint az a keresetlevél utolsó részében szereplő kérelmekből is kitűnik (lásd a fenti 25. pontot), a Lengyel Köztársaság általánosságban azt kifogásolja, hogy a Bizottság elfogadta a megtámadott határozatot, holott arra nem volt hatásköre, és ezt „lényeges eljárási szabályok és az EK-Szerződés rendelkezéseinek megsértésével, valamint hatáskörének túllépésével" tette. A Lengyel Köztársaság által felhozott jogalapok ezen összefoglalásából kitűnik, hogy e tagállam már a keresetlevélben is kifogásolta, hogy a Bizottság túllépte az irányelv 9. cikkének (3) bekezdésében az NKT-k értékelésével kapcsolatosan ráruházott hatáskört.

74 Másfelől az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy keresetlevelének 53. pontjában a Lengyel Köztársaság a második jogalap keretében arra hivatkozik, hogy az NKT értékelése során a Bizottság csak arra jogosult, hogy az érintett tagállam által megadott adatoknak az irányelv szerinti értékelési szempontoknak való megfelelőségét vizsgálja. Ezzel szemben a Bizottság nem jogosult e vonatkozásban arra, hogy saját adatokat használjon a tagállam által megadott adatok helyett. Az Elsőfokú Bíróság azt is megjegyzi, hogy a Lengyel Köztársaság a keresetlevelének ugyanezen pontjában hozzáteszi, hogy a tagállam által az NKT-ban megadott adatok Bizottság általi értékelése nem keverendő össze azzal, amikor a Bizottság saját gazdasági elemző

módszerét veszi igénybe, amikor a saját adatait alkalmazza az NKT-ban megadott adatok helyett, amikor e saját adatait a Bizottság saját mérlegelése alapján módosítja, és végül attól, amikor a Lengyel Köztársaságot utasítja arra, hogy az így szerzett eredményeket használja.

75 Ezt követően az Elsőfokú Bíróság hangsúlyozza, hogy a keresetlevél 54. pontjában a Lengyel Köztársaság azzal érvel, hogy az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése alapján minden tagállam jogosult elvárni a Bizottságtól, hogy az általa az NKT kidolgozásához használt adatokat egyedileg értékelje. Keresetlevelének 56. pontjában a Lengyel Köztársaság azt is kifogásolja továbbá, hogy a Bizottság nem bizonyította, hogy az NKT-ban foglalt adatok nem voltak megfelelők.

76 Végül meg kell állapítani, hogy a Lengyel Köztársaság által a válaszának 8. pontjában az első jogalappal kapcsolatban előadott érvek lényegében azonosak azokkal, amelyeket az írásbeli szakasz ugyanezen szakaszában a második jogalappal kapcsolatban előadott (lásd a fenti 53. pontot). Ugyanis mindkét esetben arra hivatkozik lényegében, hogy a megtámadott határozathoz hasonló határozat elfogadásához, és különösen az érintett tagállam által használt értékelési módszer figyelmen kívül hagyásához a Bizottságnak a tagállamokat az NKT kidolgozása terén megillető „döntő szerep" tiszteletben tartásával megcáfolhatatlanul és egyértelműen bizonyítania kell, hogy az említett módszer sérti az irányelv rendelkezéseit. Márpedig meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem hivatkozott a válaszban a második jogalap alátámasztása érdekében kifejtett ezen érvelés elfogadhatatlanságára. Végül a fenti 52. pontban bemutatott érvekből, amelyeket szintén a válaszban a második jogalap alátámasztása érdekében hoztak fel, kitűnik, hogy a Lengyel Köztársaság kifejezetten úgy véli, hogy a Bizottság által elfogadott azon álláspont, amely alapján nem vette figyelembe az NKT-ban foglalt adatokat, a Bizottságnak az NKT értékelésének folyamatában játszott szerepéről kialakított téves és megalapozatlan értelmezés következménye.

77 Mindenesetre az Elsőfokú Bíróság hangsúlyozza, hogy ellenkérelmében a Bizottság egyfelől maga is megállapította, hogy a második jogalap azon módszerre vonatkozik, amely alapján az NKT értékelése során az abban foglalt adatokat felhasználta, másfelől egyértelműen válaszolt is e jogalapra amennyiben az az NKT vizsgálatára vonatkozó jogköre gyakorlásának az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti feltételeire vonatkozik.

78 A fenti megállapításokból következik, hogy a Lengyel Köztársaság már a keresetlevélben is nemcsak azt kifogásolja, hogy a Bizottság nem tartotta tiszteletben az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének rendelkezésein alapuló, az NKT értékelésére vonatkozó hatásköre gyakorlásának feltételeit, hanem emellett lényegében arra is hivatkozik, hogy a Bizottság az említett hatáskörét túllépte azzal, hogy a saját gazdasági elemző módszerét és adatait használta az NKT-ban megadottak helyett, ezen adatokat saját mérlegelése alapján módosította, és a Lengyel Köztársaságot utasította, hogy az így szerzett eredményeket használja.

79 Ennélfogva ellentétben azzal, amit a Bizottság állít, az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének megsértésére alapított kifogás, amely szerint a Bizottság túllépte az e cikkben ráruházott vizsgálati hatáskörét, nem minősül új jogalapnak. Ezért e jogalap elfogadható.

2. A második jogalap megalapozottságáról

a) Előzetes észrevételek

80 Először is emlékeztetni kell az irányelv által követett célokra, annak rendelkezései alapján a Bizottság és a tagállamok közötti hatáskörmegosztásra, végül pedig a közösségi bíróság által a megtámadott határozathoz hasonló határozatok fölött gyakorolt bírósági felülvizsgálat terjedelmére.

Az irányelv céljairól

81 Az irányelv által követett célokkal kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság már kimondta, hogy az irányelv kifejezett fő célja az üvegházhatású gázok kibocsátásának jelentős csökkentése annak érdekében, hogy be lehessen tartani a Közösségnek és a tagállamoknak a Kiotói Jegyzőkönyv tekintetében tett kötelezettségvállalásait. Ezt a célt számos „részcél" tiszteletben tartása, illetve bizonyos eszközök igénybevétele útján kell elérni. Az e tekintetben alkalmazott fő eszközt az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei kereskedelmének rendszere képezi (az irányelv 1. cikke és (2) preambulumbekezdése), melynek a működését bizonyos „részcélok" határozzák meg, nevezetesen költséghatékony és gazdaságilag eredményes feltételek fenntartása, a gazdasági fejlődésnek és a munkalehetőségeknek, valamint a belső piac egységességének és a versenyfeltételeknek a megőrzése (az említett irányelv 1. cikke, valamint (5) és (7) preambulumbekezdése) (a fenti 36. pontban hivatkozott Németország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 124. pontja).

A Bizottság és a tagállamok közötti hatáskörmegosztás

82 A Bizottság és a tagállamok közötti, az irányelveknek a környezetvédelem területén történő átültetésekor fennálló hatáskörmegosztás tekintetében emlékeztetni kell az EK 249. cikk harmadik bekezdésének szövegére, amely szerint „[a]z irányelv az elérendő célokat illetően minden címzett tagállamra kötelező, azonban a forma és az eszközök megválasztását a nemzeti hatóságokra hagyja". Következésképpen, amennyiben a kérdéses irányelv nem írja elő a konkrét cél eléréséhez alkalmazandó formát és eszközöket, a tagállam cselekvési szabadsága az említett cél elérése megfelelő formájának és eszközének a megválasztása tekintetében főszabály szerint teljes. A tagállamok azonban kötelesek a részükre az EK 249. cikk harmadik bekezdésében biztosított szabadság keretében a leginkább megfelelő formákat és eszközöket megválasztani az irányelv hatékony érvényesülésének biztosítása érdekében. Ebből továbbá az következik, hogy a tagállam által alkalmazandó formát és eszközöket világosan és pontosan előíró közösségi szabály hiányában a Bizottság feladata a különösen az EK 211. és EK 226. cikk szerinti ellenőrzési jogkörének gyakorlása keretében annak a jogi szempontból megfelelő bizonyítása, hogy a tagállam által ennek megfelelően alkalmazott eszközök ellentétesek a közösségi joggal (a fenti 36. pontban hivatkozott Németország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 78. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

83 Hozzá kell fűzni, hogy csak ezen elvek alkalmazásával biztosítható az EK 5. cikk második bekezdésében foglalt szubszidiaritás elvének betartása, amely elv a közösségi intézményeket köti a szabályozási funkcióik gyakorlása során, és amely a 2003/87 irányelv elfogadása tekintetében teljesítettnek tekintett (az említett irányelv (30) preambulumbekezdése). Ezen elv értelmében azokon a területeken, amelyek nem tartoznak kizárólagos hatáskörébe, a Közösség csak akkor és annyiban jár el, amennyiben a tervezett intézkedés céljait a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, és ezért a tervezett intézkedés terjedelme vagy hatása miatt azok közösségi szinten jobban megvalósíthatók. Következésképpen az EK 174–EK 176. cikkben szabályozott környezetvédelemhez hasonló, olyan területen, melyen a Közösség és a tagállamok hatásköre megosztott, a Közösségre – azaz, a jelen esetben a Bizottságra – hárul a bizonyítási teher annak vonatkozásában, hogy a tagállam hatásköre, és ebből következően a mozgástere mennyiben korlátozott a fenti 82. pontban előírt feltételek tekintetében (lásd ebben az értelemben a fenti 36. pontban hivatkozott Németország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 79. pontját).

84 Az irányelvet illetően hangsúlyozni kell, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei kereskedelmi rendszerének létrehozása érdekében az irányelv – 9. cikkének (1) és (3) bekezdésében, valamint 11. cikkének (2) bekezdésében – egyértelműen és kifejezetten meghatározza a tagállamok és a Bizottság közötti hatáskörmegosztást az NKT-k kidolgozása, vizsgálata és végrehajtása tekintetében. Ennélfogva a hatáskörmegosztás tekintetében közöttük fennálló szoros kapcsolat miatt e cikkeket egymással összefüggésben kell figyelembe venni mind értelmezésük, mind az azok megsértésére alapított valamennyi jogalap megítélése során.

– A tagállamok hatásköreiről

85 A tagállamok hatásköreit illetően az irányelv 9. cikkének (1) bekezdéséből és 11. cikkének (2) bekezdéséből egyértelműen következik, hogy kezdetben kizárólag a tagállamok hatáskörébe tartozik az NKT kidolgozása – amelyben meghatározzák az érintett időszakban általuk kiosztani kívánt kibocsátási egységek összmennyiségét, valamint a kiosztás módját –, majd később az egyes ötéves időszakokra kiosztandó kibocsátási egységek összmennyiségének meghatározása és az e kibocsátási egységek egyedi kiosztására irányuló eljárás megindítása.

86 Igaz, az irányelv 9. cikke (1) bekezdésének második mondata értelmében a tagállamok kizárólagos hatáskörei gyakorlásának olyan objektív és átlátható követelményeken kell alapulnia, amilyenek az irányelv III. mellékletében felsorolt követelmények. Ugyanígy az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének második mondata értelmében, amennyiben a Bizottság részben vagy egészben elutasítja az NKT-t, a tagállam csak akkor hozhatja meg az irányelv 11. cikkének (2) bekezdésében meghatározott határozatokat, ha a Bizottság elfogadta az általa javasolt módosításokat.

87 Mindazonáltal az irányelv nem írja elő egyértelműen és pontosan az általa meghatározott célok elérése érdekében alkalmazandó formát és eszközöket. Másfelől, amint az a fenti 85. pontban már kifejtésre került, kizárólag a tagállamok hatáskörébe tartozik az NKT kidolgozása és az általuk kiosztani kívánt kibocsátási egységek összmennyiségének meghatározása. Ennélfogva megállapítható, hogy a tagállamok központi szerepet játszanak az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek kereskedelmi rendszerének működtetésében.

88 E körülmények között, amint azt az Elsőfokú Bíróság korábban már kimondta, a tagállamok bizonyos mozgástérrel rendelkeznek az irányelv átültetése terén (lásd ebben az értelemben a fenti 36. pontban hivatkozott Németország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 80. pontját), és ennélfogva az említett irányelv által meghatározott célnak a nemzeti energiapiac sajátos környezetében való eléréséhez általuk legmegfelelőbbnek ítélt eszközök megválasztására terén is.

– A Bizottság hatásköreiről

89 A Bizottság hatásköreit illetően az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének rendelkezéseiből egyértelműen következik, hogy a Bizottságnak az NKT vizsgálatára és elutasítására irányuló jogköre – amint az a fenti 36. pontban is megállapításra került – erősen körülhatárolt. E jogkör alapvető korlátait illetően ugyanis a Bizottság csupán arra jogosult, hogy a tagállam által hozott intézkedéseknek az irányelv III. mellékletében foglalt követelményeknek és 10. cikke rendelkezéseinek való megfelelőségét ellenőrizze. Másfelől az irányelv 9. cikke (3) bekezdése második mondata rendelkezéseinek megfelelően, amennyiben a Bizottság az NKT elutasítása mellett dönt, köteles határozatát indokolni. Mindazonáltal az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy amennyiben az NKT-k vizsgálatára vonatkozó ezen erősen körülhatárolt jogkör gyakorlása az üvegházhatású gázok kibocsátásának a kibocsátási egységek kereskedelmi

rendszere segítségével történő költséghatékony és gazdaságilag eredményes csökkentése általános célkitűzésére tekintettel (az irányelv 1. cikke és (5) preambulumbekezdése) elvégzett bonyolult gazdasági és ökológiai értékeléseket foglal magában, a Bizottság maga is mérlegelési mozgástérrel rendelkezik (lásd ebben az értelemben a fenti 36. pontban hivatkozott Németország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 80. pontját).

90 Másfelől annak érdekében, hogy a tagállamok az irányelv 11. cikke (2) bekezdésének megfelelően határozatot hozhassanak a kiosztandó kibocsátási egységek összmennyiségéről, méghozzá az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének második mondatában előírt azon kötelezettségük tiszteletben tartásával, hogy az említett határozatot csak akkor fogadhatják el, ha a javasolt módosításokat a Bizottság jóváhagyta, meg kell állapítani, hogy a Bizottság az NKT értékelésekor jogosult a megállapított eltérésekkel kapcsolatban kritikákat megfogalmazni, javaslatokat vagy ajánlásokat tenni oly módon, hogy ennek alapján a tagállam úgy módosíthassa az NKT-ját, hogy ezáltal a Bizottság megítélése szerint az irányelvben előírt ellenőrzési szempontokkal összeegyeztethetővé tegye azt.

A bírósági felülvizsgálat terjedelméről

91 Ebből az következik, hogy a közösségi bíróság a jogszerűség e tekintetben történő vizsgálata keretében teljes körű ellenőrzést gyakorol a releváns jogszabályoknak a Bizottság általi megfelelő alkalmazása vonatkozásában, amely jogszabályok terjedelmét az ítélkezési gyakorlat által elismert értelmezési módszerek útján kell meghatározni. Ezzel szemben az Elsőfokú Bíróság nem léphet a Bizottság helyébe az általa ebben az összefüggésben gyakorolt bonyolult gazdasági és ökológiai mérlegelés kötelezettségét érintően. E tekintetben az Elsőfokú Bíróság köteles annak ellenőrzésére szorítkozni, hogy a kérdéses intézkedés nem szenved-e nyilvánvaló hibában, vagy nem érinti-e hatáskörrel való visszaélés, a Bizottság nem lépte-e túl nyilvánvaló módon a mérlegelési jogkörének kereteit, és az eljárási garanciákat, amelyek ebben az összefüggésben különös jelentőséggel bírnak, teljes mértékben betartották-e (lásd ebben az értelemben a fenti 36. pontban hivatkozott Németország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 81. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

92 A fentiekben kifejtett elvek fényében kell tehát megvizsgálni a Lengyel Köztársaság által felhozott második jogalap megalapozottságát, amely lényegében arra irányul, hogy az Elsőfokú Bíróság vizsgálja meg, hogy a megtámadott határozat elfogadásával a Bizottság megsértette-e az irányelv 9. cikke (1) és (3) bekezdésének rendelkezéseit, amennyiben elvonta a tagállamoknak az irányelv 9. cikke (1) bekezdésének és 11. cikke (2) bekezdésének alapján fennálló, az NKT kidolgozására és végrehajtására vonatkozó hatáskörét, és következésképpen túllépte-e az irányelv 9. cikkének (3) bekezdésében az NKT-k vizsgálatára vonatkozóan ráruházott hatáskört.

b) A megtámadott határozatról

93 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozat 1. cikkének (1) bekezdésében a Bizottság megállapítja különösen, hogy a Lengyelország által az NKT-ban kiosztani javasolt kibocsátási egység összmennyiségének egy része, nevezetesen évi 76,132937 Mt CO_2-egyenérték nem felel meg az irányelv III. melléklete (1)–(3). sz. követelményének. Ugyanakkor a megtámadott határozat 2. cikkének (1) bekezdésében a Bizottság pontosítja, hogy az NKT-vel kapcsolatban nem emel azonban kifogást feltéve, hogy meghatározott módosításokat elvégeznek, így különösen a közösségi rendszerben kiosztandó kibocsátási egységek összmennyiségét évi 76,132937 Mt CO_2-egyenértékkel csökkentik. Végül a megtámadott határozat 3. cikkének (1) bekezdésében a Bizottság kimondta, hogy a Lengyel Köztársaság által az NKT alapján az abban felsorolt létesítmények és az új belépők javára kiosztandó kibocsátási egységek éves átlagos 208,515395 Mt CO_2-egyenértéknek megfelelő összmennyisége nem léphető túl.

94 Az Elsőfokú Bíróság megjegyzi, hogy a megtámadott határozatnak a fenti 93. pontban hivatkozott rendelkezései mind a Bizottság által a megtámadott határozat (13) preambulumbekezdésének utolsó albekezdésében levont azon következtetésen alapulnak, miszerint a Lengyel Köztársaság által a 2008-2012 közötti időszakban kiosztandó kibocsátási egységek éves átlagos mennyiségi többlete, amely 76,132937 Mt CO_2-egyenértéknek felel meg a számítás első szakaszának eredménye alapján, nem felel meg az irányelv III. melléklete (1)–(3). sz. követelményének.

95 A megtámadott határozat 1. cikkének (1) bekezdése és 2. cikkének (1) bekezdése ugyanis kifejezetten az éves többletre hivatkozik. Így, amint a fenti 62. pontban kifejtésre került, a Bizottság beadványaiból kitűnik, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei éves mennyiségének maximális értékét, amelyet a megtámadott határozat 3. cikkének (1) bekezdésében 208,515395 Mt CO_2-egyenértékben határoztak meg, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Lengyel Köztársaság által az NKT-ban javasolt 284,648332 Mt CO_2-egyenértéknek megfelelő éves mennyiségének az ezen 76,132937 Mt CO_2-egyenérték mennyiségével való csökkentésével határozták meg.

96 Végül a Bizottság a megtámadott határozat (4)–(13) preambulumbekezdésében vizsgálta az NKT-nak az irányelv III. melléklete (1)–(3). sz. követelményének való megfelelőségét. A második jogalap megalapozottságát tehát a megtámadott határozat (4)–(13) preambulumbekezdésében kifejtett indokok fényében kell megítélni.

97 A második jogalap két részét egymást követően kell megvizsgálni, mégpedig a második, az irányelv 9. cikke (1) és (3) cikkének megsértésére alapított résszel kezdve.

98 A fenti 91. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel, mivel a második jogalap megalapozottságának megítéléséhez az Elsőfokú Bíróságnak először is meg kell vizsgálnia, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság megfelelően alkalmazta-e a tagállamok és a Bizottság közötti hatáskörmegosztásra vonatkozó jogszabályokat, az Elsőfokú Bíróság által az e kérdés vonatkozásában végzett vizsgálatnak teljeskörűnek kell lennie. Csak ezt követően, amennyiben megállapításra került, hogy a Bizottság megfelelően alkalmazta az említett szabályokat, kell megvizsgálni, hogy az NKT irányelvben foglalt szempontoknak való megfelelőségének vizsgálata során és különösen az NKT-val kapcsolatban a saját gazdasági és ökológiai elemző módszerének használata során elkövetett-e nyilvánvaló értékelési hibát.

A második jogalap második részének megalapozottságáról

99 A második jogalap második részét illetően a Lengyel Köztársaság azt kifogásolja, hogy a Bizottság megsértette a 9. cikk (1) és (3) bekezdésének rendelkezéseit egyfelől azzal, hogy az NKT-ban használt elemző módszert és az abban foglalt adatokat a saját gazdasági elemző módszerével és az annak alapján szerzett saját adatokkal helyettesítette, másfelől azzal, hogy az NKT vizsgálata során a kiosztandó kibocsátási egységek összmennyisége vonatkozásában meghatározott számára egy maximális értéket, amelyet nem léphet túl.

100 Először is a Lengyel Köztársaság azzal érvel, hogy a Bizottságnak az irányelv 9. cikke (3) bekezdése alapján nem volt hatásköre arra, hogy az NKT-ban általa használt elemző módszert és az abban foglalt adatokat a saját értékelési módszerével és saját adataival helyettesítse. E tekintetben az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a Bizottság által az ellenkérelmében e vonatkozásban kifejtett valamennyi érv azt látszik alátámasztani, hogy ezen intézmény túllépett az irányelvben számára meghatározott hatáskör terjedelmén.

101 Először is a Bizottság nem állíthatja azt – amint ez a beadványaiból kitűnik –, hogy az irányelv nem kötelezi őt az általa vizsgált NKT-ban foglalt adatok használatára, és hogy az értékelés során valamennyi tagállam tekintetében ugyanazt a módszert kell használnia. Az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének megfelelően az NKT-k vizsgálatára vonatkozó hatásköre szükségképpen az érintett NKT-ban foglalt adatokra terjed ki, hiszen – mint az a fenti 82–90. pontban kifejtésre került – a Bizottságnak ezen adatoknak az irányelv III. melléklete szerinti követelményeknek és 10. cikke rendelkezéseinek való megfelelőségét kell elbírálnia. Szükségképpen tehát az érintett tagállam által az NKT kidolgozásához felhasznált adatokat kell megvizsgálnia.

102 Igaz, az NKT-k vizsgálatával kapcsolatos jogköre keretében nem kifogásolható az, hogy a Bizottság kidolgozta a saját értékelési módszerét az NKT-k vonatkozásában, amely az általa legmegfelelőbbnek ítélt adatokon alapszik, valamint, hogy e módszert összehasonlításként felhasználja a tagállamok NKT-iban foglalt adatok értékelése során, amely adatoknak az irányelv III. melléklete szerinti követelményeknek és 10. cikke rendelkezéseinek való megfelelőségét el kell bírálnia. E vonatkozásban,

amennyiben az ilyen modell kidolgozása és használata bonyolult gazdasági és ökológiai értékeléseket tesz szükségessé, a Bizottság – amint az a fenti 89. pontban is említésre került – mérlegelési mozgástérrel rendelkezik, így az ilyen értékelési modell használata csak akkor vitatható, ha e használat nyilvánvaló értékelési hibához vezet.

103 Ezzel szemben, amikor a Bizottság az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése alapján hoz határozatot, nem dönthet úgy – amint arra a beadványaiban hivatkozik, és amint az kitűnik a megtámadott határozatból is –, hogy eltér az érintett NKT-ban foglalt adatoktól, és azokat a saját értékelési módszerének alkalmazásával szerzett adatokkal helyettesíti. A Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által támogatott Bizottság állításával ellentétben a tagállamokkal szembeni egyenlő bánásmód elve értelmében nem kell ugyanazt a módszert alkalmaznia az NKT értékelésekor valamennyi tagállam esetében.

104 E tekintetben ugyanis emlékeztetni kell először is arra, hogy a tagállamokkal szembeni egyenlő bánásmód elvének alkalmazása nem járhat azzal a hatással, hogy az módosítsa a tagállamok és a Bizottság közötti hatáskörmegosztást, ahogy azt az irányelv az elfogadása során figyelembe vett szubszidiaritás elvének megfelelően előírja (az említett irányelv (30) preambulumbekezdése). Márpedig, amint a fenti 82–90. pontban kifejtésre került, a tagállamok kizárólagos hatáskörébe tartozik az NKT kidolgozása és a kiosztandó kibocsátási egységek összmennyiségére vonatkozó végleges döntés.

105 Másfelől, amint a fenti 82. pontban kifejtésre került, az, hogy a tagállamok különböző formákat és eszközöket vesznek igénybe az irányelv céljának elérése érdekében, az ilyen jogi aktus természetszerű velejárója. Ennélfogva, mivel az irányelv nem írja elő egyértelműen és pontosan az átültetése érdekében alkalmazandó formát és eszközöket, meg kell állapítani, hogy a Bizottság azzal, hogy azt állította, hogy az egyenlő bánásmód elve értelmében valamennyi tagállam esetében ugyanazt az értékelési módszert kell választania és alkalmaznia az irányelv céljának eléréséhez, túllépte az irányelv által ráruházott mérlegelési mozgásteret.

106 Annak megengedése a Bizottság számára, hogy az NKT-k értékelésével kapcsolatban ugyanazt a módszert alkalmazza valamennyi tagállam vonatkozásában, nemcsak valóságos uniformizálási jogkör elismerését jelentené ezen intézmény részére a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerének végrehajtása keretében, hanem az NKT-k kidolgozásával kapcsolatos központi szerep elismerését is. Márpedig a közösségi jogalkotó sem ilyen uniformizálási jogkört, sem ilyen központi szerepet nem ruházott a Bizottságra az irányelvben az NKT-k vizsgálatával kapcsolatos jogköre keretében.

107 A jelen esetben nem vitatott, hogy az egyenlő bánásmód elve alapján a Bizottság a megtámadott határozatban az NKT-t a saját értékelési módszere segítségével szerzett saját adatainak figyelembevételével értékelte.

108 Ilyen módon eljárva a Bizottság tehát nem elégedett meg azzal, hogy a megtámadott határozat elfogadása előtt – amint arra jogosult volt – összehasonlítsa az NKT-ban foglalt adatokat a saját értékelési módszere segítségével szerzett adataival az előbbieknek az irányelvben rögzített szempontoknak való megfelelőségének megítélése érdekében. Ellenkezőleg, meg kell állapítani, hogy az NKT-k Bizottság által választott vizsgálati módszere gyakorlatilag azt jelenti, hogy a Bizottság számára lehetővé válik, hogy teljesen önállóan kidolgozza saját referencia-NKT-ját, és a benyújtott NKT-k megfelelőségét nem az irányelvben rögzített szempontok alapján, hanem mindenekelőtt a saját értékelési módszere segítségével szerzett adatokra és eredményekre tekintettel ítélje meg.

109 Másfelől az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy amint a fenti 66. pontban megállapításra került, a Bizottság beadványaiban azzal érvel, hogy más tagállamok a saját számítási módszerüket alkalmazhatták a kiosztandó kibocsátási egységek összmennyiségének meghatározása érdekében, amennyiben „nem lépték túl a kioszthatók kibocsátási egységek mennyiségének a második kereskedelmi időszakra vonatkozóan meghatározott határértékét”, így sem az NKT-jukat, sem az abban foglalt kibocsátási egység összmennyiségeket nem utasította el. Ezen érvelésből kitűnik, hogy a Bizottság általánosságban úgy vélte, hogy az NKT-kkal kapcsolatos vizsgálatának szükségképpen a kibocsátási egységek NKT-kban foglalt összmennyiségének az általa a saját értékelési módszerének eredményeképpen „lehetségesnek” ítélt mennyiséggel való összevetésével kell kezdődnie.

110 Következésképpen a Bizottság végül is arra szorítkozott, hogy az NKT-ban foglalt adatokat a saját adataival helyettesítette, anélkül hogy az előbbieknek az irányelvben rögzített szempontoknak való megfelelőségét ellenőrizte volna.

111 Végül, továbbra is a Bizottság által hivatkozott tagállamokkal szembeni egyenlő bánásmód elvét illetően, az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a megtámadott határozat (3) preambulumbekezdésében a Bizottság megjegyezte, hogy az NKT-t [az irányelv] III. melléklete szerinti követelmények tagállami alkalmazására és a *vis maior* fennállásának feltételeire vonatkozó iránymutatásról szóló 2004. január 7-i COM (2003) 830 végleges bizottsági közleményre tekintettel értékelte.

112 Márpedig az Elsőfokú Bíróság hangsúlyozza, hogy az említett közlemény 10. pontjában a Bizottság kifejezetten jelezte, hogy a 2002/358 határozat hatálya alá nem tartozó új tagállamokat illetően, amelyek között szerepel a Lengyel Köztársaság is, a Kiotói Jegyzőkönyv szerinti saját céljaikat alkalmazza referenciaértékként az irányelv III. mellékletének (1) sz. követelménye tekintetében, amely követelmény jelenti a kapcsolatot a kibocsátási egységek összmennyisége és a tagállam tekintetében a 2002/358 határozatban vagy magában a Kiotói Jegyzőkönyvben meghatározott cél között. Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Bizottság saját iránymutatásában elismeri, hogy az új tagállamok, köztük a Lengyel Köztársaság, eltérő bánásmódban részesülnek a többi tagállamhoz képest az NKT kidolgozását illetően.

113 A Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által támogatott Bizottság azon érvét illetően, miszerint a tagállamokkal szembeni egyenlő bánásmód elve értelmében az NKT egyes naprakész adatait nem veheti figyelembe, emlékeztetni kell arra, hogy az irányelv célja az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek kereskedelmét hatékonyan bonyolító európai piac létrehozása a gazdasági fejlődés és a munkalehetőségek lehető legkisebb csökkentése mellett (az irányelv 1. cikke és (5) preambulumbekezdése). Így, jóllehet az irányelv célja az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentése a Közösségnek és a tagállamoknak a Kiotói Jegyzőkönyvből származó kötelezettségvállalásainak megfelelően, ezt a célt – amennyiben lehetséges – az európai gazdaság szükségleteinek tiszteletben tartásával kell megvalósítani. Ebből következik, hogy az irányelv keretében kidolgozott NKT-knak figyelembe kell venniük az irányelv által érintett létesítmények és ágazatok esetében előírt kibocsátásokra vonatkozó pontos adatokat és információkat. Amennyiben valamely NKT bizonyos ágazatok vagy bizonyos létesítmények kibocsátási szintje vonatkozásában részben téves informáci-

ókon vagy értékeléseken alapul, a szóban forgó tagállam számára e problémák megoldása érdekében lehetőséget kell biztosítani, hogy javaslatot tegyen az NKT módosítására – beleértve a kiosztandó egységek teljes mennyiségének megnövelését is –, mielőtt azoknak piaci következményei lennének (a fenti 27. pontban hivatkozott Egyesült Királyság kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 60. pontja).

114 Az ítélkezési gyakorlatból következik továbbá, hogy az irányelv megfogalmazásában vagy az általa létrehozott rendszer jellegében vagy céljaiban semmi sem zárja ki annak lehetőségét, hogy a tagállam a Bizottságnak az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének megfelelően elfogadott határozata következtében módosíthassa az NKT-jában foglalt adatokat például annak érdekében, hogy újonnan – különösen az irányelv 11. cikkében előírt második nyilvános konzultáció során – kapott információkat vegyen figyelembe (a fenti 27. pontban hivatkozott Egyesült Királyság kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 58. pontja).

115 Másfelől, amint azt az Elsőfokú Bíróság a fenti 36. pontban hivatkozott Németország kontra Bizottság ügyben hozott ítéletben elismerte, a tagállamok arra is jogosultak, hogy utólagos kiigazításokat végezzenek miután az irányelv 11. cikkének (2) bekezdése alapján az egyedi kiosztásokról szóló határozatot már elfogadták.

116 Végül emlékeztetni kell arra, hogy az irányelv 11. cikkének (2) bekezdésében előírt nyilvános konzultáció – az ugyanezen rendelkezés alapján elfogadott végleges határozat meghozatala előtt – okafogyottá válna, és a közvélemény észrevételei pusztán elméleti jellegűek lennének, ha az NKT módosítására a Bizottságnak az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése alapján hozott határozatát követően tehető javaslatok a Bizottság által előirányzottakra korlátozódnának (lásd analógia útján a fenti 27. pontban hivatkozott Egyesült Királyság kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 57. pontját).

117 A fent hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel meg kell állapítani, hogy a tagállamok – anélkül, hogy szükségképpen kötve lennének a Bizottságnak az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése alapján hozott határozatában tett javaslataihoz – tehát nemcsak arra jogosultak, hogy az ilyen határozatot követően kijavítsák és naprakésszé

tegyék NKT-jukat, hanem arra is, hogy azt az egyedi kiosztásról szóló határozatuk elfogadását követően kiigazítsák.

118 Ennélfogva mind az irányelv szövegére, mind az általa létrehozott rendszer általános szerkezetére és céljaira, valamint az ezzel kapcsolatos ítélkezési gyakorlatra tekintettel a Bizottság köteles folyamatosan biztosítani, hogy az NKT-k a legpontosabb – és így a lehető legnaprakészebb – adatokat és információkat vegyék figyelembe annak érdekében, hogy az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek kereskedelmét hatékonyan bonyolító rendszer fenntartása mellett a gazdasági fejlődést és a munkalehetőségeket a lehető legkisebb mértékben csökkentsék.

119 A fenti megfontolásokból következik, hogy a Bizottság azon érvét, miszerint a tagállamokkal szembeni egyenlő bánásmód elve értelmében az NKT egyes naprakész adatait nem veheti figyelembe, mint megalapozatlant el kell utasítani.

120 A fenti megfontolásokra tekintettel és anélkül, hogy a Bizottságnak a Primes-modell – mint az NKT értékelési modellje – kiválasztására irányuló döntése megalapozottságának megítélése szükséges lenne, meg kell állapítani, hogy a Lengyel Köztársaság jogosan hivatkozik arra, hogy a Bizottságnak nem volt hatásköre az NKT-ban foglalt adatoknak a valamennyi tagállam esetében használt ugyanazon értékelési módszer alkalmazásával szerzett saját adataival való helyettesítésére.

121 Másodszor a Lengyel Köztársaság lényegében arra hivatkozik, hogy a Bizottság megsértette az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének rendelkezéseit, mivel az említett irányelv 11. cikke (2) bekezdésének rendelkezéseire tekintettel nem volt joga arra, hogy az NKT vizsgálata során meghatározza számára a kiosztandó kibocsátási egységek összmennyiségének felső határát.

122 Amint az a fenti 65. pontban bemutatott érvekből kitűnik, a Bizottság azzal érvel, hogy az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése alapján általa végzett értékelés nem az NKT újrafogalmazására, hanem kizárólag a kiosztandó kibocsátási egységek maximális összmennyiségének meghatározására irányul.

123 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a Bizottság, azzal, hogy megtámadott határozatban meghatározta a kibocsátási egységek mennyiségének ilyen felső határát, amely fölött az NKT-t az irányelvvel összeegyeztethetetlennek fogja minősíteni, túllépte az irányelv 9. cikke (3) bekezdése rendelkezéseinek megfelelően ráruházott vizsgálati jogkör kereteit.

124 Igaz, amint az a fentiekben kifejtésre került, az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének megfelelően kizárólag a Bizottság rendelkezik hatáskörrel arra, hogy megvizsgálja, vagy akár elutasítsa – méghozzá az irányelvben meghatározott szempontok alapján – a tagállamok által kidolgozott NKT-kat.

125 Ezzel szemben a fenti 82–90. pontban hivatkozott elvekre tekintettel a Bizottság nem hivatkozhat arra – amint ezt a beadványaiban teszi –, hogy ez utóbbi hatásköre alapján meghatározhatja a kiosztandó kibocsátási egységek maximális összmennyiségét.

126 Ellenkezőleg, az ítélkezési gyakorlatból kifejezetten az következik, hogy az irányelv 11. cikkének (2) és (3) bekezdése alapján a tagállamok, és nem a Bizottság feladata, hogy az irányelv 9. cikke alapján kidolgozott NKT alapján és az említett irányelv 10. cikkének megfelelően döntsenek arról, hogy a kérdéses kiosztási időszakban összesen hány egységet kívánnak kiosztani, hogy megkezdjék az egységek üzemeltetők részére történő kiosztására irányuló eljárást, és hogy határozzanak az említett kibocsátási egységek kiosztásáról (a Bíróság C-503/07. P. sz., Saint-Gobain Glass Deutschland kontra Bizottság ügyben 2008. április 8-án hozott végzésének [EBHT 2008., I-2217. o.] 75. pontja).

127 A jelen esetben a Bizottság azzal, hogy a megtámadott határozat rendelkező részében meghatározta a kibocsátási egységek mennyiségének felső határát, amely fölött az NKT-t az irányelvben rögzített értékelési szempontokkal összeegyeztethetetlennek fogja minősíteni, gyakorlatilag a Lengyel Köztársaság helyébe lépett a kibocsátási egységek összmennyiségének az irányelv 11. cikkének (2) bekezdése alapján történő meghatározása tekintetében. Az említett rendelkező részből az következik ugyanis, hogy a Lengyel Köztársaság köteles úgy módosítani az NKT-ját, hogy a kibocsátási egységek összmennyisége e felső határ alatti vagy annak megfelelő mennyiségben kerüljön meghatározásra, vagy ellenkező esetben az irányelv 11. cikkének (2) bekezdése alapján nem fog tudni határozatot hozni.

128 Ennélfogva az ilyen határozat következménye nem csak az, hogy kiüresíti az irányelv 11. cikke (2) bekezdésének rendelkezéseit, de el is vonja a tagállamok e cikk szerinti azon kizárólagos hatáskörét, hogy a 2008. január 1-jével induló minden ötéves időszakra vonatkozóan meghatározzák a kiosztandó kibocsátási egységek összmennyiségét.

129 Végül el kell utasítani a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által támogatott Bizottság azon érvét is, miszerint a megtámadott határozat azon okból való megsemmisítése, hogy a Bizottság nem jogosult a kiosztandó kibocsátási egységek összmennyiségének felső határát – a Lengyel Köztársaság által az NKT-ban javasolt mennyiségnek a Bizottság által azonosított többletmennyiséggel történő csökkentésével – meghatározni, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei kereskedelmi rendszerének összeomlásához vezethet. Elegendő ugyanis arra emlékeztetni, hogy még ha feltételezzük is, hogy ez a feltevés megalapozott, az a Közösséghez hasonló jogközösségben nem igazolhatja a megtámadott határozat hatályában való fenntartását annak ellenére, hogy e jogi aktust a tagállamok és a Bizottság közötti, az irányelvben meghatározott hatáskörmegosztás megsértésével fogadták el.

130 A Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által felhozott azon érvet is ugyanúgy el kell utasítani, miszerint a Bizottság faladata az adatok kiválasztása már csak politikai döntései miatt is. Épp ellenkezőleg, az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint a tagállamok feladata azon intézkedések megválasztása, amelyeket az irányelv által

meghatározott célnak a nemzeti energiapiac sajátos környezetében való eléréséhez legmegfelelőbbnek tartanak. A Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által támogatott Bizottság azon megközelítése, miszerint kizárólag az általa választott adatok használhatók az NKT kidolgozásához, nyilvánvalóan megfosztja a tagállamokat a fenti 88. pontban kifejtettek szerinti mozgásterüktől.

131 A fenti megfontolásokból következik, hogy a Bizottság azzal, hogy a megtámadott határozat rendelkező részében meghatározta a kiosztandó kibocsátási egységek összmennyiségének felső határát, túllépte az irányelv 9. cikkének (3) bekezdésében ráruházott hatásköröket.

132 A fenti 120. és 131. pontban levont következtetésekből következik, hogy a Lengyel Köztársaság a második jogalap második részében jogosan kifogásolja, hogy a Bizottság megsértette az irányelv 9. cikke (1) és (3) bekezdésének rendelkezéseit, mivel egyfelől azzal, hogy az NKT-ban foglalt adatokat a tagállamok NKT-inek értékeléséhez használt saját módszerének alkalmazásával szerzett saját adataival helyettesítette, másfelől azzal, hogy meghatározta a Lengyel Köztársaság által a 2008–2012 közötti időszakban kiosztandó kibocsátási egységek összmennyiségének felső határát, túllépte az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének rendelkezései értelmében ráruházott hatásköröket.

133 Következésképpen, anélkül hogy a Lengyel Köztársaság által a második jogalap második részének alátámasztására felhozott többi kifogást meg kellene vizsgálni, e jogalap ezen részét megalapozottnak kell nyilvánítani.

134 E körülmények között csak a teljesség kedvéért kell megvizsgálni a második jogalap első részének alátámasztására felhozott érvek megalapozottságát.

A második jogalapnak az indokolási kötelezettség megsértésére alapított első részéről

135 A második jogalap első része alapján a Lengyel Köztársaság azt kifogásolja, hogy a Bizottság indokolás nélkül figyelmen kívül hagyta az NKT kidolgozásához általa elfogadott gazdasági elemző módszert, valamint az e módszer alapján szerzett és az NKT-ben foglalt adatokat.

136 Először is emlékeztetni kell arra, hogy az EK 253. cikk által megkövetelt indokolásból világos és egyértelmű módon ki kell tűnnie a kifogásolt jogi aktust elfogadó közösségi intézmény gondolatmenetének úgy, hogy az érdekeltek a jogaik védelme érdekében megismerhessék a hozott intézkedés indokait, és a közösségi bíróság gyakorolhassa felülvizsgálatát (a Bíróság C-156/98. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2000. szeptember 19-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-6857. o.] 96. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-231/99. sz., Joynson kontra Bizottság ügyben 2002. március 21-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-2085. o.] 164. pontja).

137 Az indokolási kötelezettséget az adott esetben fennálló körülmények alapján kell értékelni, többek között a jogi aktus tartalma, a felhozott indokok jellege, valamint a címzetteknek vagy egyéb, a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett személyeknek a magyarázatokhoz fűződő érdekei alapján (az Elsőfokú Bíróság T-198/98. sz., Micro Leader Business kontra Bizottság ügyben 1999. december 16-án hozott ítéletének [EBHT 1999., II-3989. o.] 40. pontja). Az indokolásnak nem kell megjelölnie az összes vonatkozó ténybeli és jogi elemet, mivel azt, hogy a jogi aktus indokolása megfelel-e az EK 253. cikkben felsorolt követelményeknek, nemcsak a szövege, hanem a háttere, valamint az érintett témára vonatkozó jogszabályok összessége alapján kell megítélni (a fenti 136. pontban hivatkozott Németország kontra Bizottság ügyben 2000. szeptember 19-én hozott ítélet 97. pontja és a fenti 136. pontban hivatkozott Joynson kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 165. pontja).

138 Emlékeztetni kell arra is, hogy az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének utolsó mondatában megerősített, az EK 253. cikk szerinti indokolási kötelezettség betartása az NKT-t teljes egészében vagy részben elutasító bizottsági határozatok vonatkozásában annál is inkább alapvető jelentőségű, mivel a jelen ügyben a Bizottság – az említett irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti – ellenőrzési jogkörének gyakorlása összetett gazdasági és ökológiai értékeléseket foglal magában, és az ezen értékelések jogszerűségének és megalapozottságának tárgyában a közösségi bíróság által gyakorolt felülvizsgálat korlátozott (lásd ebben az értelemben fenti 36. pontban hivatkozott Németország kontra Bizottság ügyben 2007. november 7-én hozott ítélet 168. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

139 Először is, amint azt az Elsőfokú Bíróság már a fenti 87. és 88. pontban is hangsúlyozta, mivel az irányelv nem írja elő egyértelműen és pontosan az irányelvben meghatározott célok elérése érdekében a tagállamok által alkalmazandó formát és eszközöket, a tagállamok bizonyos mozgástérrel rendelkeznek e tekintetben. Ez a helyzet többek között a tagállamok által az NKT kidolgozásához használt gazdasági elemző és számítási módszerek megválasztását illetően.

140 Másfelől, amint arra a fenti 89. pontban emlékeztettünk, az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének rendelkezéseiből egyértelműen következik, hogy a Bizottság csupán arra jogosult, hogy a tagállam által hozott intézkedéseknek az irányelv III. mellékletében foglalt követelményeknek és 10. cikke rendelkezéseinek való megfelelőségét ellenőrizze.

141 Egyébiránt az irányelv 14. cikke (1) bekezdésének rendelkezései, amelyek előírják, hogy a Bizottság elfogadja az üvegházhatású gázok kibocsátásainak nyomon követésére és jelentésére vonatkozó, az irányelv IV. mellékletében meghatározott elveken alapuló iránymutatást, nem értelmezhetők úgy, hogy a közösségi jogalkotó felruházta

a Bizottságot azon jogkörrel, hogy meghatározza a tagállamok által az NKT kidolgozásához használandó gazdasági elemző és számítási módszereket.

142 Az irányelv 5. cikkének, 14. cikke (2) és (3) bekezdésének, valamint 15. cikkének rendelkezéseiből ugyanis kitűnik, hogy az ilyen iránymutatás meghatározza az üvegházhatású gázok kibocsátásainak az irányelv I. mellékletében felsorolt tevékenységeket végző létesítmények által történő nyomon követésének és jelentésének feltételeit, amelyet a tagállamok felügyelnek. Következésképpen a Bizottság által az irányelv 14. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadott, a jelen esetben alkalmazandó – nevezetesen a 2004/156 határozattal elfogadott – iránymutatás kizárólag azt célozza, hogy a létesítmények, valamint a tagállamok számára lehetővé tegye a legmegbízhatóbb adatok összegyűjtését.

143 Következésképpen a Bizottságnak az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti vizsgálati jogkörének gyakorlása keretében meg kellett volna magyaráznia, hogy a Lengyel Köztársaság által az NKT kidolgozásához használt eszközök mi miatt voltak összeegyeztethetetlenek az irányelv III. melléklete szerinti követelményekkel és 10. cikkének rendelkezéseivel. Emellett amint az a fenti 89. pontban is említésre került, az irányelv 9. cikke (3) bekezdése utolsó mondatának rendelkezéseiből kifejezetten kitűnik, hogy a jogalkotó ragaszkodott a Bizottság indokolási kötelezettségéhez az NKT elutasításáról hozott határozat esetében.

144 A jelen esetben hangsúlyozni kell, hogy a megtámadott határozat (5) preambulumbekezdésében az NKT-nak az irányelv III. melléklete (2) sz. követelményével való összeegyeztethetőségének ellenőrzése tárgyában a Bizottság a Lengyel Köztársaság által a 2005. évet megelőző időszakra vonatkozóan megadott adatokat mint „kevésbé megbízhatókat” elutasította azzal az indokkal, hogy véleménye szerint egyfelől azokat nem hitelesítették független és következetes módon, másfelől nem volt bizonyos, hogy

azok pontosan megfeleltek a Lengyel Köztársaság által a rendszerben szerepeltetett létesítmények számának. Ugyanezen preambulumbekezdésben a Bizottság kifejti, hogy „nem zárható ki, hogy a korábbi évekre vonatkozóan a [Lengyel Köztársaság] által megadott kibocsátásadatok túlbecslik a tényleges kibocsátást", valamint, hogy „[h]a a terv a 2005. évre vonatkozó függetlenül hitelesített kibocsátásadatok és a [Lengyel Köztársaság] által javasolt további adatok átlagából indul ki, akkor valószínűsíthetően nem eléggé hitelesen veszi figyelembe a tényleges kibocsátást, és nincs garancia arra, hogy a kiosztandó kibocsátási egységek összmennyisége nem haladja meg a szükséges mértéket".

145 A Lengyel Köztársaság által az NKT-jának kidolgozásához használt gazdasági elemző módszer Bizottság általi elutasítását illetően az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy az NKT-nak az irányelv III. melléklete (2) sz. követelményével való összeegyeztethetőségének ellenőrzése tárgyában a Bizottság annak megállapítására szorítkozott a megtámadott határozat (8) preambulumbekezdésében, hogy a rendelkezésére álló adatok közül a Primes-modellben lévő adatok adják a legpontosabb és legmegbízhatóbb becslést mind a GDP növekedési ütemére, mind pedig a szén-dioxid-intenzitás javulási ütemére. Ezzel szemben a Bizottság a megtámadott határozatban nem adott elő semmiféle indokolást arra nézve, hogy a Lengyel Köztársaság által használt gazdasági elemző módszer miért nem volt megbízható.

146 Az NKT-ban foglalt adatok azon indokkal való elutasításával kapcsolatban, hogy a véleménye szerint azok nem a rendelkezésre álló legjobbak voltak, és hogy emiatt fennállt a veszélye a kibocsátásadatok Lengyel Köztársaság általi túlbecslésének, meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság arra szorítkozott, hogy összehasonlította a Lengyel Köztársaság által az NKT-ban javasolt kibocsátási egység összmennyiséget a saját számításainak eredményével. Így ezen összehasonlítás alapján

úgy ítélte meg, hogy az említett mennyiség túlbecslése nem zárható ki, majd e puszta feltevésre támaszkodva úgy döntött, hogy a Lengyel Köztársaság által az NKT-ban használt adatokat figyelmen kívül hagyja.

147 Másfelől a Bizottság egyáltalán nem jelölte meg azokat az NKT-ban foglalt adatokat, amelyeket „kevésbé megbízhatónak” tekintett. Mindössze arra szorítkozott a megtámadott határozat (5) preambulumbekezdésében, hogy a Lengyel Köztársaság által a korábbi évekre vonatkozóan megadott adatokra hivatkozott.

148 Ugyanígy a Bizottság nem fejtette ki, hogy az NKT-ban foglalt ezen adatok mennyiben voltak megbízhatatlanok. Mindössze azt állapította meg, hogy azokat nem hitelesítették független és következetes módon.

149 Ez utóbbival kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság álláspontja az, hogy a Bizottság, tekintettel a rá háruló bizonyítási teherre, amint az a fenti 83. pontban kifejtésre került, a megtámadott határozatban nem hivatkozott semmilyen olyan körülményre, amely alapján kellően érthető lenne, hogy a Lengyel Köztársaság által választott gazdasági elemző módszer és adatok mennyiben ellentétesek a közösségi joggal.

150 Másfelől, továbbra is ez utóbbival kapcsolatban, emlékeztetni kell arra, hogy a Lengyel Köztársaság hivatkozott arra, hogy az NKT-ban foglalt adatokról az UNFCCC keretében jelentést készítettek, és e tekintetben a Bizottság is vizsgálta őket. Azonban ezen érvre a Bizottság csupán annyit válaszolt, hogy ez nem vonja maga után automatikusan ezen adatoknak a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerében való „elismerését”.

151 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság álláspontja az, hogy mivel az irányelv nem írja elő a tagállamok által az NKT kidolgozása során alkalmazandó gazdasági elemző módszert, és e tekintetben bizonyos mozgásteret biztosít számukra, az ilyen indokolás nem teszi érthetővé azokat az indokokat, amelyek alapján a Bizottság figyelmen kívül hagyta a Lengyel Köztársaság által használt említett adatokat. Ugyanis mivel a Bizottság nem vitatja sem azt, hogy az NKT-ban foglalt adatokról az UNFCCC keretében jelentést készítettek, sem azt, hogy amint a Lengyel Köztársaság állítja, maga is ellenőrizte az említett adatokat, az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a priori nem zárható ki, hogy azok bizonyos fokig megbízhatóak. Következésképpen mindenképpen a Bizottság feladata annak megindokolása, hogy a Lengyel Köztársaság által az NKT-ban használt ezen adatok mennyiben megbízhatatlanok, és emiatt elutasíthatók az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése alapján.

152 Önmagában az a tény, hogy a Bizottság – amint az a megtámadott határozat (8) preambulumbekezdéséből következik – azt állítja, hogy a saját számításai vezetnek a legmegbízhatóbb eredményre, a tagállamok és a Bizottság közötti, a fenti 82–90. pontban hivatkozott hatáskörmegosztásra tekintettel nem elegendő annak indokolására, hogy a Lengyel Köztársaság által az NKT-ban használt adatok mennyiben nem felelnek meg az irányelv III. mellékletében foglalt követelményeknek.

153 A fenti megfontolásokból következik, hogy a tagállamoknak az NKT kidolgozása során rendelkezésére álló mozgástérre tekintettel a Bizottság azzal, hogy ilyen módon figyelmen kívül hagyta a Lengyel Köztársaság által használt gazdasági elemző módszert, valamint az NKT-ban foglalt adatokat, megsértette a megtámadott határozat indokolására vonatkozó kötelezettségét. Következésképpen a második jogalap első részét is megalapozottnak kell nyilvánítani.

154 A fenti 133. és 153. pontban levont következtetésekből, valamint az Elsőfokú Bíróság által a fenti 93–95. pontban tett megállapításokból következik, hogy a második jogalap mind két részének helyt kell adni, és következésképpen a megtámadott határozat 1. cikkének (1) bekezdését, 2. cikkének (1) bekezdését és 3. cikkének (1) bekezdését meg kell semmisíteni.

A megtámadott határozat 1. cikke (1) bekezdése, 2. cikke (1) bekezdése és 3. cikke (1) bekezdése megsemmisítésének a megtámadott határozat rendelkező része többi rendelkezésére gyakorolt hatásáról

155 A jelen kereset elbírálásának ebben a szakaszában meg kell vizsgálni, hogy a megtámadott határozat fenti 154. pontban említett rendelkezéseinek megsemmisítése milyen következményekkel járhat ugyanezen aktus más rendelkezéseinek a jogszerűségére vonatkozóan.

156 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy amint az az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, valamely közösségi aktus részleges megsemmisítése csak akkor lehetséges, ha a megsemmisíteni kért elemek a jogi aktus egyéb elemeitől elválaszthatók (a Bíróság C-29/99. sz., Bizottság kontra Tanács ügyben 2002. december 10-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-11221. o.] 45. pontja, C-239/01. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-10333. o.] 33. pontja, lásd ebben az értelemben továbbá C-378/00. sz., Bizottság kontra Parlament és Tanács ügyben 2003. január 21-én hozott ítéletének [EBHT 2003., I-937. o.] 30. pontját). A Bíróság több alkalommal akként határozott, hogy az elválaszthatóság követelménye nem teljesül, ha a jogi aktus részleges megsemmisítése folytán annak lényeges tartalma változna (a Bíróság C-244/03. sz., Franciaország kontra Parlament és Tanács ügyben 2005. május 24-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-4021. o.] 13. pontja, lásd ebben az értelemben továbbá a Bíróság C-68/94. és C-30/95. sz., Franciaország és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1998. március 31-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1375. o.] 257. pontját és a fent hivatkozott Bizottság kontra Tanács ügyben hozott ítélet 46. pontját).

157 A jelen esetben a megtámadott határozat 1. cikke a következőképpen kezdődik: „[a Lengyel Köztársaságnak] az irányelv 11. cikkének (2) bekezdése szerinti első ötéves időszakra vonatkozó [NKT-ja] következő elemei nem felelnek meg az alábbiaknak […]”. Ezt követően e cikk (1)–(5) bekezdésében a Bizottság az NKT-nak az irányelv III. melléklete szerinti több követelményével való különböző összeegyeztethetetlensé-

geit sorolja fel. Az 1. cikk szerkezetére tekintettel egyes bekezdések esetleges megsemmisítése azzal a következménnyel járna, hogy csökkentené a megtámadott határozatban megállapított irányelvvel való összeegyeztethetetlenségek számát.

158 Ezt követően meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat 2. cikke a következőképpen kezdődik: „[n]em kifogásolható [az NKT], ha azt megkülönböztetésmentes módon az alábbiaknak megfelelően módosítják, és erről a Bizottságot – a nemzeti eljárások indokolatlan késedelem nélküli lefolytatásához szükséges idő figyelembevételével – mihamarabb értesítik". Ezt követően e cikk (1)–(5) bekezdésében a Bizottság minden bekezdésben az NKT álláspontja szerint ahhoz szükséges módosításait írja elő, hogy az 1. cikk megfelelő bekezdésében leírt összeegyeztethetetlenséget orvosolják. Így egyes bekezdések megsemmisítésének pusztán az lenne a következménye, hogy hatályában fenntartaná a Bizottság azon kötelezettségvállalását, hogy nem kifogásolja az NKT-t, azonban csökkentené azon módosításoknak a számát, amelyek elvégzése mellett e kötelezettségvállalást eredetileg tette.

159 Hangsúlyozni kell azt is, hogy amint az a fenti 157. és 158. pontból következik, a megtámadott határozat 1. és 2. cikke szorosan kapcsolódik egymáshoz. Ugyanis az 1. cikk öt bekezdésében megállapított valamennyi összeegyeztethetetlenség az ugyanezen határozat 2. cikke öt bekezdésének valamelyikében megjelölt módosítási javaslat tárgyát képezi annak érdekében, hogy az NKT a Bizottság megítélése szerint az irányelvnek megfelelővé váljon. Ennélfogva feltételezve, hogy a Bizottság által az 1. cikkben kifogásolt valamely összeegyeztethetetlenség nem igazolt, és ezért azt el kell utasítani, a 2. cikk megfelelő, az említett összeegyeztethetetlenség orvoslására irányuló módosítási javaslatot tartalmazó bekezdése automatikusan okafogyottá válna.

160 E két cikk szerkezetéből következik, hogy azok (1)–(5) bekezdése a fenti 156. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében egymástól nem elválaszthatók. Az 1. cikk valamely bekezdésének, valamint a 2. cikk megfelelő bekezdésének az esetleges megsemmisítése ugyanis azzal a hatással járna, hogy megváltoztatná a megtámadott határozat lényeges tartalmát.

161 Az ilyen megsemmisítés a megtámadott határozatot, amely szerint az NKT elfogadható az irányelv III. mellékletével való öt összeegyeztethetetlenséget orvosló öt módosítás elfogadása esetén, eltérő tartalmú határozattal helyettesítené, amelynek értelmében e terv kevesebb számú módosítással is elfogadható. Az, hogy a megtámadott határozatnak így helyébe lépő határozat lényegesen eltérne az előzőtől, annál is inkább így van, mivel a Lengyel Köztársaság által felhozott második jogalap vitatja a megtámadott határozat 1. cikkének (1) bekezdésében megállapított összeegyeztethetetlenséget, illetve 2. cikkének (1) bekezdése alapján ennek megfelelően elvárt módosítást. Márpedig pontosan ezen összeegyeztethetetlenség orvoslásához szükséges az NKT legjelentősebb módosítása.

162 A megtámadott határozat 3. cikkének (2) és (3) bekezdését illetően elegendő arra emlékeztetni, hogy e rendelkezések a megtámadott határozat többi rendelkezésének végrehajtására vonatkozó pontosításokat tartalmaznak.

163 A fenti megfontolásokból következik, hogy mivel, amint a fenti 154. pontból következik, a megtámadott határozat 1. cikkének (1) bekezdését, 2. cikkének (1) bekezdését és 3. cikkének (1) bekezdését meg kell semmisíteni, a jelen kereset alátámasztására felhozott egyéb jogalapok vizsgálata nélkül e határozatot teljes egészében meg kell semmisíteni.

A költségekről

164 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Bizottságot, mivel pervesztes lett, a Lengyel Köztársaság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

165 Az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-ának első albekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket. A Magyar Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Szlovák Köztársaság és Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) Az Elsőfokú Bíróság a Lengyelország által az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek megfelelően bejelentett, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek 2008–2012 közötti időszakot érintő nemzeti kiosztási tervére vonatkozó, 2007. március 26-i C (2007) 1295 végleges bizottsági határozatot megsemmisíti.

2) Az Elsőfokú Bíróság a Bizottságot a saját költségein túl a Lengyel Köztársaság költségeinek viselésére is kötelezi.

3) A Magyar Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Szlovák Köztársaság és Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága maguk viselik saját költségeiket.

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Kihirdetve Luxembourgban, a 2009. szeptember 23-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

Jogi háttér . . . . . II - 3404

I – Az Egyesült Nemzetek éghajlatváltozási keretegyezményére és a Kiotói Jegyzőkönyvre vonatkozó nemzetközi és közösségi szabályozás . . . . . II - 3404

II – Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerére vonatkozó szabályozás . . . . . II - 3405

A jogvita előzményei . . . . . II - 3409

Az eljárás és a felek kérelmei . . . . . II - 3415

A jogkérdésről . . . . . II - 3417

I – A megtámadott határozat jogellenes, az irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti három hónapos határidő lejártát követő elfogadására alapított első jogalapról . . . . II - 3418

A – A felek érvei . . . . . II - 3418

B – Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 3419

II – Az indokolási kötelezettség és az irányelv 9. cikke (1) és (3) bekezdésének megsértésére alapított második jogalapról . . . . . II - 3424

A – A felek érvei . . . . . II - 3424

B – Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 3431

1. A Lengyel Köztársaság által a válaszában felhozott, a Bizottság vizsgálati hatáskörének túllépésére alapított állítólagos új jogalap létezéséről . . . . II - 3432

2. A második jogalap megalapozottságáról . . . . . II - 3434

a) Előzetes észrevételek . . . . . II - 3434

Az irányelv céljairól . . . . . II - 3435

A Bizottság és a tagállamok közötti hatáskörmegosztás . . . . . II - 3435

– A tagállamok hatásköreiről . . . . . II - 3436

– A Bizottság hatásköreiről . . . . . II - 3437

A bírósági felülvizsgálat terjedelméről . . . . . II - 3438

b) A megtámadott határozatról . . . . . II - 3439

A második jogalap második részének megalapozottságáról . . . . . II - 3441

A második jogalapnak az indokolási kötelezettség megsértésére alapított első részéről . . . . . II - 3450

A megtámadott határozat 1. cikke (1) bekezdése, 2. cikke (1) bekezdése és 3. cikke (1) bekezdése megsemmisítésének a megtámadott határozat rendelkező része többi rendelkezésére gyakorolt hatásáról . . . . . II - 3456

A költségekről . . . . . II - 3458